РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (пети състав)

22 октомври 2008 година *

По съединени дела Т-309/04, Т-317/04, Т-329/04 и Т-336/04

TV 2/Danmark A/S, установено в Odense (Дания), за което се явяват адв. O. Koktvedgaard и адв. M. Thorninger, avocats,

жалбоподател по дело Т-309/04,

подпомагано от

Union européenne de radio-télévision (UER) [Европейски съюз за радио и телевизия], установен в Grand-Saconnex (Швейцария), за който се явява адв. A. Carnelutti, avocat,

встъпила страна по дело Т-309/04,

Кралство Дания, за което се явява г-н J. Molde, в качеството на представител, подпомаган от адв. P. Biering и адв. K. Lundgaard Hansen, avocats,

жалбоподател по дело Т-317/04,

* Езици на производството: английски и датски.

Viasat Broadcasting UK Ltd, установено в West Drayton, Middlesex (Обединеното кралство), за което се явяват адв. S. Hjelmborg и адв. M. Honoré, avocats,

жалбоподател по дело T-329/04,

подпомагано от

SBS TV A/S, по-рано TV Danmark A/S, установено в Skovlunde (Дания),

и

SBS Danish Television Ltd, по-рано Kanal 5 Denmark Ltd, установено в Hounslow, Middlesex (Обединеното кралство),

представлявани от адв. D. Vandermeersch, адв. K.-U. Karl и адв. H. Peytz, avocats,

встъпили страни по дело T-329/04,

SBS TV A/S,

SBS Danish Television Ltd,

жалбоподатели по дело T-336/04,

подпомагани от

Viasat Broadcasting UK Ltd,

встъпила страна по дело Т-336/04,

срещу

Комисия на Европейските общности, за която по дела Т-309/04, Т-317/04 и Т-329/04 се явяват г-н H. Støvlbæk и г-н M. Niejahr, по дело Т-329/04 и г-н N. Kahn, а по дело Т-336/04 — г-н Kahn и г-н Niejahr, в качеството на представители,

ответник по дела Т-309/04, Т-317/04, Т-329/04 и Т-336/04,

подпомагана от

SBS TV A/S,

от

SBS Danish Television Ltd,

и

Viasat Broadcasting UK Ltd,

встъпили страни по дело T-309/04,

и от

Кралство Дания,

TV 2/Danmark A/S,

и

UER,

встъпили страни по дела T-329/04 и T-336/04,

с предмет, по дела T-309/04 и T-317/04, жалби за отмяна главно на Решение 2006/217/ЕО на Комисията от 19 май 2004 година относно взетите от Дания мерки в полза на TV 2/Danmark (ОВ L 85, 2006 г., стр. 1, поправка в ОВ L 368, 2006 г., стр. 112), а при условията на евентуалност — на член 2 от това решение или на параграфи 3 и 4 от този член, и по дела T-329/04 и T-336/04 — жалби за отмяна на същото решение в частта, с която се установява наличието на частично съвместима с общия пазар държавна помощ,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (пети състав),

състоящ се от: г-н M. Vilaras (докладчик), председател, г-жа M. E. Martins Ribeiro и г-жа K. Jürimäe, съдии,

секретар: г-жа C. Kristensen, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебните заседания от 7 и 8 ноември 2007 г.,

постанови настоящото

Решение

Правна уредба

1 Член 16 ЕО гласи:

„Без да се засягат разпоредбите на членове 73 [ЕО], 86 [ЕО] и 87 [ЕО] и предвид мястото, което службите [да се чете: „услугите“] от общ икономически интерес заемат сред споделените ценности на Съюза, както и тяхната роля при подпомагането на социалното и териториално единство на Съюза, Общността и държавите членки, в границите на съответстващите им правомощия в рамките

на приложното поле на настоящия договор, полагат грижи тези служби [да се чете: „услуги“] да функционират [да се чете: „да се осъществяват“] на базата на принципи и при условия, които да им позволят да изпълняват техните задачи.“

2 Член 86, параграф 2 ЕО гласи:

„Предприятията, които са натоварени с функцията да оказват услуги от общ икономически интерес или които имат характер на фискален монопол, се подчиняват на разпоредбите, съдържащи се в настоящия Договор, и в частност на правилата на конкуренцията, доколкото прилагането на тези правила не препятства фактически или юридически изпълнението на специфичните задачи, които са им възложени. Развитието на търговията не трябва да се засяга до степен, която би била в противоречие с интересите на Общността.“

3 Член 87, параграф 1 ЕО гласи:

„Освен когато е предвидено друго в настоящия договор всяка помощ, предоставена от държава членка или чрез ресурси на държава членка, под каквато и да било форма, която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията чрез поставяне в по-благоприятно положение на определени предприятия или производството на някои стоки, доколкото засяга търговията между държавите членки, е несъвместима с общия пазар.“

4 Член 311 ЕО гласи:

„Протоколите, включени като приложение към настоящия договор, по общо съгласие на държавите членки представляват неразделна част от него.“

5 Протоколът за системата на публичното радиоразпръскване в държавите членки (ОВ C 340, 1997 г., стр. 109, наричан по-нататък „Протоколът от Амстердам“), въведен с Договора от Амстердам като приложение към Договора за ЕО, гласи:

„[Държавите членки,] като считат, че публичното радиоразпръскване [другаде в текста: „обществената услуга за радиоразпръскване“] в държавите членки е пряко свързано с демократичните, социалните и културните потребности на всяко общество, както и с необходимостта от запазването на плурализма в медиите, се споразумяха по следните тълкувателни разпоредби, които са приложени към Договора [за ЕО]:

Разпоредбите на Договора [за ЕО] не накърняват компетентността на държавите членки да финансират публичното радиоразпръскване, доколкото такова финансиране се предоставя на структурите за радиоразпръскване за изпълнение на мисията [другаде в текста: „задача“] за обществена услуга така, както им е възложена, определена и организирана от всяка държава членка и доколкото това финансиране не засяга условията за търговия и конкуренцията в Съюза до степен, която би противоречала на общия интерес, като се държи сметка за това как се изпълнява възложената мисия за тази обществена услуга.“

6 На 15 ноември 2001 г. Комисията публикува Съобщение за прилагане на правилата за държавните помощи по отношение на публичната услуга разпространение на радио- и телевизионни програми [другаде в текста: „обществената услуга за радиоразпръскване“] (ОВ C 320, стр. 5; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 19, наричано по-нататък „Съобщението относно

радиоразпръскването“), в което обявява принципите, които ще следва при прилагането на член 87 и член 86, параграф 2 ЕО по отношение на държавното финансиране на обществените оператори за радио и телевизия.

Обстоятелства в основата на споровете

7 В Дания съществуват два обществени оператора за радиоразпръскване — Danmarks Radio (наричано по-нататък „DR“), от една страна, и TV 2/Danmark (наричано по-нататък „TV2“), от друга страна, като със счетоводно и данъчно действие от 1 януари 2003 г. TV2 е заменено с TV 2/Danmark A/S (наричано по-нататък „TV2 A/S“). DR е финансирано почти изцяло със средствата, получавани от таксата. TV2 е финансирано отчасти със средствата, получавани от таксата, но и от рекламни приходи.

8 TV2 е създадено през 1986 г. с lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (Закон за изменение на закона относно услугата за радиоразпръскване) № 335 от 4 юни 1986 г. (наричан по-нататък „Законът от 1986 г. за създаване на TV2“) като автономна и независима институция. TV2 започва да излъчва предавания на 1 октомври 1988 г. То разпространява наземния телевизионен канал TV2, а през 2000 г. пуска в действие и сателитен канал TV2 Zulu. В края на 2002 г. TV2 Zulu, дотогава обществен канал, е преобразуван в търговски канал със заплащане.

9 Освен обществените оператори за радиоразпръскване, на датския телевизионен пазар присъстват два търговски оператора за радиоразпръскване: от една страна,

обединение, създадено от дружествата SBS TV A/S и SBS Danish Television Ltd (наричани по-нататък съответно „SBS A/S“ и „SBS Ltd“, а взети заедно — „SBS“), и дружеството Viasat Broadcasting UK Ltd (наричано по-нататък „Viasat“), от друга страна.

10 SBS A/S и SBS Ltd принадлежат на SBS Broadcasting SA, люксембургско дружество, което управлява радио- и телевизионни станции в няколко държави членки.

11 От април 1997 г. SBS A/S, по-рано известно като TV Danmark A/S, разпространява по наземен път търговския телевизионен канал TV Danmark 2. Освен това предаванията на станцията на TV Danmark 2, намираща се в Копенхаген, са препредавани по сателит на някои кабелни оператори и датски домакинства DTH [DirectToHome (сателитно директно радиоразпръскване)] в останалата част от страната.

12 SBS Ltd, по-рано Kanal 5 Denmark Ltd, създадено през 1999 г. под наименованието TV Danmark 1 Ltd, както е наричано до 2004 г., разпространява от 1 януари 2000 г. търговския телевизионен канал Kanal 5 (първоначално наричан TV Danmark 1) по сателит от Обединеното кралство и с лицензия от Обединеното кралство.

13 Viasat принадлежи на Modern Times Group (MTG), действаща в медийния сектор мултинационална група. От 1992 г. Viasat разпространява в Дания и с разрешение от Обединеното кралство сателитните канали TV3 и TV3+.

14 SBS и Viasat са в конкурентни отношения с TV2 на националния пазар за телевизионни реклами.

15 Приложимите датски норми за определяне на обществената услуга на TV2 са установени за периода 1995—2002 г. от lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (Закон относно услугата за радиоразпръскване) № 1065 от 23 декември 1992 г., в неговите публикувани последователни консолидирани редакции, сред които редакцията № 578 от 24 юни 1994 г. (наричан по-нататък „Законът за радиоразпръскването“). Тези правила са установени и уточнени в устава на TV2.

16 С писмо от 5 април 2000 г. SBS сезира Комисията с оплакване относно финансирането на TV2 от Кралство Дания. На 3 май 2000 г. е проведено събрание с авторите на оплакването.

17 В писма от 28 февруари, 3 май и 11 декември 2001 г. SBS предоставя допълнителна информация.

18 С писмо от 5 юни 2002 г. Комисията отправя искане за информация до датските власти, които отговарят на това искане с писмо от 10 юли 2002 г. Проведени са две събрания с тези власти, на 25 октомври и 19 ноември 2002 г. Последните предоставят допълнителна информация с писма от 19 ноември и 3 декември 2002 г.

19 С писмо от 24 януари 2003 г. Комисията съобщава на Кралство Дания своето решение за започване на предвидената в член 88, параграф 2 ЕО процедура по отношение на финансирането на TV2 от тази държава членка (наричано по-нататък „решението за започване“).

20 Решението за започване е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз от* 14 март 2003 г. (ОВ C 59, стр. 2). Комисията отправя до заинтересованите страни покана да представят своите мнения по разглежданите мерки.

21 Комисията получава становище от датските власти с писмо от 24 март 2003 г., както и друга информация с писма от 19 декември 2003 г. и 15 март 2004 г. Тя получава и становища от няколко заинтересовани страни. SBS изпраща своето становище с писмо от 11 април 2003 г. Асоциацията на европейските търговски телевизии (ACT) представя становище с писмо от 14 април 2003 г. Търговските оператори за радио и телевизия Antena 3 TV и Gestevisión Telecinco представят становищата си на 16 април 2003 г. От своя страна Viasat представя становището си с писмо от 14 април 2003 г. С писмо от 4 юли 2003 г. Комисията предава тези становища на Кралство Дания, което ги коментира в писмо от 12 септември 2003 г.

22 Комисията получава допълнителна информация от SBS с писма от 15 декември 2003 г. и от 6 януари 2004 г. На 17 декември 2003 г. тя провежда събрание със SBS и на 9 февруари 2004 г. с датските власти, които представят своите коментари по допълнителните сведения от SBS с писмо от 15 март 2004 г.

23 На 17 декември 2003 г. се провежда общото събрание за учредяване на TV2 A/S в приложение на датския закон № 438 от 10 юни 2003 г. относно TV2 A/S със счетоводно и данъчно действие от 1 януари 2003 г.

24 С Решение 2006/217/ЕО от 19 май 2004 година относно взетите от Дания мерки в полза на TV 2/Danmark (ОВ L 85, 2006 г., стр. 1, поправка в ОВ L 368, 2006 г., стр. 112, наричано по-нататък „обжалваното решение“), Комисията решава, че „[п]редоставените помощи между 1995 г. и 2002 г. [от Кралство Дания] на [TV2] под формата на такси и други описани в настоящото решение мерки са

съвместими с общия пазар в съответствие с член 86, параграф 2 ЕО, с изключение на сумата от 628,2 милиона [датски крони]“ (член 1 от обжалваното решение). [неофициален превод]

25 Комисията нарежда Кралство Дания да си възстанови от TV2 A/S тази сума заедно с лихвите (член 2 от обжалваното решение).

26 С писмо от 23 юли 2004 г. Кралство Дания нотифицира на Комисията проект за рекапитализация на TV2 A/S. Що се отнася до финансираните от държавата мерки, този проект предвиждал увеличение на капитала с 440 милиона датски крони (DKK) и конвертиране на държавен заем от 394 милиона датски крони в капитал.

27 В Решение от 6 октомври 2004 г. (C(2004)3632 окончателен) по преписка в областта на държавните помощи № 313/2004 относно рекапитализацията на TV 2/Danmark A/S (ОВ C 172, 2005 г., стр. 3, наричано по-нататък „Решението относно рекапитализацията“) Комисията стига до извода, че „предвидените увеличение на капитала с 440 милиона датски крони и конвертиране на дълга в собствен капитал са необходими за възстановяването на капитала, от който TV2 има нужда след преобразуването си в акционерно дружество, за да изпълнява своята задача за обществена услуга“ (съображение 53 от Решението относно рекапитализацията). Като последица от това Комисията решава „да установи, че всеки елемент на държавна помощ, който би могъл да бъде свързан с предвидената рекапитализация на TV2 [A/S] е съвместим с общия пазар в съответствие с член 86, параграф 2 ЕО“ (съображение 55 от Решението относно рекапитализацията). [неофициален превод]

28 Решението относно рекапитализацията е предмет на две жалби за отмяна, подадени от SBS и Viasat съответно под номер на дело T-12/05 и T-16/05, понастоящем висящи пред Първоинстанционния съд.

Производство

Дела Т-309/04 и Т-317/04

29 На 28 юли и на 3 август 2004 г. TV2 A/S и Кралство Дания подават жалби в секретариата на Първоинстанционния съд съответно по дело Т-309/04 и дело Т-317/04.

30 С отделни молби, подадени в секретариата на Първоинстанционния съд на 3 и 17 август 2004 г. и заведени съответно под номер на дело Т-317/04 R и Т-309/04 R, Кралство Дания и TV2 A/S предявяват обезпечителни искове за спиране на изпълнението на обжалваното решение. Все пак след отказ на тези страни от техните молби за допускане на обезпечение, с определения на председателя на Първоинстанционния съд от 14 декември 2004 г. тези искове са заличени от регистъра.

31 В своята жалба Кралство Дания иска съединяване на дела Т-309/04 и Т-317/04. TV2 A/S и Комисията не възразяват на това искане.

32 С акт, подаден в секретариата на Първоинстанционния съд на 2 декември 2004 г., Viasat моли да встъпи по дело Т-317/04 в подкрепа на исканията на Комисията.

33 С писмо от 17 януари 2005 г. Кралство Дания отправя искане за поверително третиране по отношение на Viasat на някои елементи от жалбата и от защитата по дело T-317/04. Все пак поради отхвърляне на молбата за встъпване на Viasat с определение на председателя на пети състав на Първоинстанционния съд от 13 април 2005 г., с определение на председателя на пети състав на Първоинстанционния съд от 1 март 2007 г. се обявява липса на основание за постановяване на съдебно решение по същество по горепосоченото искане за поверително третиране.

34 С актове, подадени в секретариата на Първоинстанционния съд съответно на 2, 10 и 13 декември 2004 г., Viasat и SBS молят да встъпят по дело T-309/04 в подкрепа на исканията на Комисията, а Европейският съюз за радио и телевизия (UER) моли да встъпи по същото дело в подкрепа на исканията на TV2 A/S.

35 С определения на председателя на пети състав на Първоинстанционния съд от 18 април и 6 юни 2005 г. са уважени молбите за встъпване на Viasat, SBS и UER.

36 С писма от 14 януари и 13 февруари 2005 г. TV2 A/S отправя искане за поверително третиране на някои части от жалбата и от защитата по дело T-309/04 по отношение на встъпилите страни. Последните не възразяват срещу тези искания.

37 С определение от 1 март 2007 г. председателят на пети състав на Първоинстанционния съд уважава тези искания за поверително третиране.

38 С акт от 8 ноември 2005 г. SBS иска съединяването на дело Т-336/04 (SBS A/S и SBS Ltd/Комисия) с настоящите дела и с дело Т-329/04 (Viasat/Комисия). Другите страни, с изключение на UER, представят становища по това искане за съединяване.

39 На 10 ноември 2006 г. в отговор на писмен въпрос на Първоинстанционния съд от 24 октомври 2006 г. Кралство Дания и TV2 A/S представят становища по въпроса за запазването на техния правен интерес след приемането на решението относно рекапитализацията.

Дело Т-329/04

40 На 2 август 2004 г. Viasat подава в секретариата на Първоинстанционния съд жалба по дело Т-329/04.

41 С актове от 18 ноември, 1 и 14 декември 2004 г. съответно Кралство Дания, TV2 A/S, UER и British Broadcasting Corp. (BBC) молят да встъпят по делото в подкрепа на исканията на Комисията.

42 С акт от 9 декември 2004 г. SBS моли да встъпи по делото в подкрепа на исканията на Viasat.

43 С определения на председателя на пети състав на Първоинстанционния съд от 18 април и 6 юни 2005 г. са уважени молбите за встъпване на Кралство Дания, TV2 A/S и UER в подкрепа на исканията на Комисията, уважена е молбата за встъпване на SBS в подкрепа на исканията на Viasat, а молбата за встъпване на BBC е отхвърлена.

44 С писма от 6 и 17 декември 2004 г., 18 януари, 1 март и 30 май 2005 г. Viasat отправя искане за поверително третиране по отношение на встъпилите страни на някои части от жалбата и от поправката на репликата, подадена на 12 май 2005 г. Някои от тези страни възразяват на тези искания.

45 С акт от 8 ноември 2005 г. SBS отправя искане за съединяването на дело T-336/04 с дела T-309/04, T-317/04 и T-329/04. Другите страни, с изключение на UER, представят становища по това искане за съединяване.

46 С определение от 1 март 2007 г. председателят на пети състав на Първоинстанционния съд уважава частично исканията за поверително третиране.

Дело T-336/04

47 На 13 август 2004 г. SBS подава жалба в секретариата на Първоинстанционния съд по дело T-336/04.

48 С актове от 18 ноември, 1, 13 и 14 декември 2004 г. съответно Кралство Дания, TV2 A/S, UER и BBC молят да встъпят в подкрепа на исканията на Комисията.

49 С акт от 1 декември 2004 г. Viasat моли да встъпи в подкрепа на исканията на SBS.

50 С определения на председателя на пети състав на Първоинстанционния съд от 15 април и 10 май 2005 г. са уважени молбите за встъпване на Кралство Дания, TV2 A/S и UER в подкрепа на исканията на Комисията и е уважена молбата за встъпване на SBS в подкрепа на исканията на Viasat, а молбата за встъпване на BBC е отхвърлена.

51 С писма от 29 декември 2004 г., 18 март, 20 април, 27 май и 8 юли 2005 г. SBS отправя искане за поверително третиране по отношение на встъпилите страни на някои части от жалбата, от защитата и от репликата. Някои от тези страни представят възражения по тези искания.

52 С акт от 8 ноември 2005 г. SBS отправя искане за съединяването на дело Т-336/04 с дела Т-309/04, Т-317/04 и Т-329/04. Другите страни, с изключение на UER, представят становища по това искане за съединяване.

53 С определение от 1 март 2007 г. председателят на пети състав на Първоинстанционния съд уважава частично исканията за поверително третиране.

54 След изслушване на становищата на страните относно съединяването Първоинстанционният съд намира, че съгласно член 50, параграф 1 от неговия процедурен правилник дела Т-309/04, Т-317/04, Т-329/04 и Т-336/04 следва да бъдат съединени за целите на съдебното решение, което слага край на производството.

Искания на страните

55 По дело T-309/04 TV2 A/S, подкрепяно — освен относно разноските — от UER, моли Първоинстанционния съд:

— да отмени обжалваното решение,

— при условията на евентуалност да отмени член 2 от обжалваното решение,

— при условията на по-голяма евентуалност да намали сумата, посочена в член 1 in fine на обжалваното решение и в член 2, параграф 1 от това решение, с поне 167 милиона датски крони с действие, считано от 1997 г., и да отмени искането за лихви, посочено в член 2, параграфи 3 и 4 от обжалваното решение,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

56 По дело T-317/04 Кралство Дания моли Първоинстанционния съд:

— да отмени обжалваното решение,

— при условията на евентуалност да отмени член 2 от обжалваното решение,

— при условията на по-голяма евентуалност да отмени член 2, параграфи 3 и 4 от обжалваното решение,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

57 По дела Т-309/04 и Т-317/04 Комисията, подкрепяна в първото от тези дела от Viasat и SBS, моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбите,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

58 По дело Т-329/04 Viasat, подкрепяно от SBS, моли Първоинстанционния съд:

— да отмени член 1 от обжалваното решение в частта му, с която помощта се обявява за съвместима с общия пазар по силата на член 86, параграф 2 ЕО,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

59 По дело T-336/04 SBS, подкрепяно от Viasat, моли Първоинстанционния съд:

— да отмени член 1 от обжалваното решение, доколкото в него Комисията е установила, че предоставената помощ на TV2 между 1995 г. и 2002 г., под формата на приходи от такси и на други изброени в решението мерки, е съвместима с общия пазар по силата на член 86, параграф 2 ЕО,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

60 По дела T-329/04 и T-336/04 Комисията, подкрепяна от Кралство Дания, TV2 A/S и UER, моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбите,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

По допустимостта на жалбите по дела T-309/04 и T-317/04

61 В своите дуплики Комисията търси отговор на въпроса за същността на правния интерес на Кралство Дания и на TV2A/S от оспорване на обжалваното решение.

Комисията счита, че като цяло крайният ефект от това решение и от решението относно рекапитализацията е положителен за жалбоподателите.

62 Тъй като предпоставките за допустимост на жалба, по-специално липсата на правен интерес, спадат към абсолютните процесуални предпоставки (Определение на Съда от 7 октомври 1987 г. по дело D.M./Съвет и Икономически и социален комитет, 108/86, Recueil, стр. 3933, точка 10 и Определение на председателя на Първоинстанционния съд от 27 март 2003 г. по дело Linea GIG/Комисия, Т-398/02 R, Recueil, стр. II-1139, точка 45), Първоинстанционният съд следва да проверява служебно дали жалбоподателите имат правен интерес от отмяната на обжалваното решение (Определение на Първоинстанционния съд от 10 март 2005 г. по дело Gruppo ormeggiatori del porto di Venezia и др./Комисия, Т-228/00, Т-229/00, Т-242/00, Т-243/00, Т-245/00—Т-248/00, Т-250/00, Т-252/00, Т-256/00—Т-259/00, Т-265/00, Т-267/00, Т-268/00, Т-271/00, Т-274/00—Т-276/00, Т-281/00, Т-287/00 и Т-296/00, Recueil, стр. II-787, точка 22 и Решение на Първоинстанционния съд от 14 април 2005 г. по дело Sniace/Комисия, Т-141/03, Recueil, стр. II-1197, точка 22).

63 Най-напред следва да се напомни, че член 230 ЕО прави ясно разграничение между правото на европейските институции и на държавите членки на жалба за отмяна, от една страна, и това на физическите и юридическите лица, от друга страна, като втората алинея от този член предоставя правото на всяка държава членка да оспори с жалба за отмяна законосъобразността на решенията на Комисията, без упражняването на това право да бъде поставено в зависимост от наличието на правен интерес. Следователно държава членка не следва да доказва, че обжалваният от нея акт на Комисията поражда правни последици за нея, за да бъде нейната жалба допустима. За да може обаче акт на Комисията да бъде предмет на жалба за отмяна от страна на тази държава членка, той трябва да бъде предназначен да поражда правни последици (вж. Определение на Съда от 27 ноември 2001 г. по дело Португалия/Комисия, C-208/99, Recueil, стр. I-9183, точки 22—24 и цитираната съдебна практика).

64 Що се отнася до подадената от Кралство Дания жалба, с оглед на съдържанието на член 230, втора алинея ЕО и в светлината на напомнената в предходната точка съдебна практика е очевидно, че в конкретния случай жалба за отмяна от този жалбоподател е допустима поради самото му качество на държава членка.

65 Всъщност не се спори, че обжалваното решение е окончателен акт, доколкото поражда задължителни правни последици.

66 При тези обстоятелства твърдението на Комисията, според което като цяло крайният ефект на обжалваното решение и на решението относно рекапитализацията бил положителен за Кралство Дания, което вследствие от това нямало правен интерес, изглежда напълно ирелевантно. При всички случаи това твърдение на Комисията почива върху непотвърденото убеждение, че решението относно рекапитализацията няма да бъде отменено от Първоинстанционния съд в рамките на понастоящем висящите производства за отмяна, започнати срещу това решение от SBS (дело T-12/05) и от Viasat (дело T-16/05).

67 Относно жалбата, подадена от TV2 A/S, следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика жалбата за отмяна, подадена от физическо или юридическо лице, е допустима само доколкото това лице има правен интерес от отмяната на оспорения акт. Интересът трябва да е възникнал и да е налице, като бива преценяван към датата на подаване на жалбата (Решение по дело Sniace/Комисия, точка 62 по-горе, точка 25 и Решение на Първоинстанционния съд от 20 септември 2007 г. по дело Salvat père & fils и др./Комисия, T-136/05, Сборника, стр. II-4063 точка 34).

68 Такъв интерес съществува, когато отмяната на обжалвания акт сама по себе си може да има правни последици, или казано по различен начин, когато жалбата може чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 28 септември 2004 г. по дело MCI/Комисия, T-310/00, Recueil, стр. II-3253, точка 44 и цитираната съдебна практика).

69 В конкретния случай следва да се отбележи, че в обжалваното решение Комисията първоначално приема, че финансовите мерки в полза на TV2 е трябвало да бъдат квалифицирани като държавни помощи, след това разглежда дали последните е можело да бъдат разглеждани като съвместими с общия пазар с оглед на условията, установени в член 86, параграф 2 ЕО, в конкретния случай като се прецени дали общественото финансиране е било пропорционално на

нуждата от обществена услуга. Комисията заключава, че предоставените между 1995 г. и 2002 г. помощи на TV2 под формата на такса и на други мерки, описани в това решение, са били съвместими с общия пазар в съответствие с член 86, параграф 2 ЕО, с изключение на сумата от 628,2 милиона датски крони (член 1 от обжалваното решение).

70 TV2 A/S е предприятието, посочено в обжалваното решение като действителния бенефициер на мерките, квалифицирани като частично несъвместими помощи, и следователно задължението за възстановяване на помощта е наложено на Кралство Дания спрямо това предприятие (съображение 163 и член 2 от обжалваното решение). Освен това не се спори, че TV2 A/S действително е прехвърлило на Кралство Дания пълния размер на сумите, дължими в изпълнение на това задължение за възстановяване.

71 Следва да се приеме, че при тези условия TV2 A/S има правен интерес да оспорва обжалваното решение, както за да получи неговата пълна отмяна, така и за да получи частичната му отмяна.

72 В това отношение е важно да се подчертае, на първо място, че настоящото дело, което се отнася до решение за установяване съществуването на частично съвместима и частично несъвместима помощ, се отличава от делата, довели до съдебна практика, която при известни условия обявява за недопустима при липсата на правен интерес подадената жалба от бенефициера на помощ срещу решение на Комисията, с което мярка за помощ се квалифицира като напълно съвместима с общия пазар (Решение на Първоинстанционния съд от 30 януари 2002 г. по дело Nuove Industrie Molisane/Комисия, Т-212/00, Recueil, стр. II-347 и Решение на Първоинстанционния съд по дело Sniace/Комисия, точка 62 по-горе).

73 На второ място, следва да се отбележи, че условията, при които Комисията е преценила в конкретния случай съвместимостта на разглежданите помощи, забраняват допустимостта на жалбата на TV2 A/S да се разглежда, като се разделя обжалваното решение на две части, от които едната квалифицира спорните мерки като частично несъвместими с общия пазар държавни помощи, а другата — като частично съвместими държавни помощи.

74 В обжалваното решение Комисията проверява дали в рамките на периода на разследването всички разглеждани мерки за държавно финансиране са представлявали сума, която надвишава нетната стойност на услугата от общ икономически интерес. Следователно институцията преценява общо споменатите мерки и прави изчисление, което в крайна сметка показва свръхкомпенсация от 628,2 милиона датски крони, считана за несъвместима, от което впоследствие корелативно се определя сумата на съвместима помощ. По този начин анализът на Комисията разкрива взаимозависимостта и неделимия характер на квалификациите на спорните мерки като съвместими и несъвместими.

75 Така тази ситуация се различава и от ситуацията, накарала общностният съд да обяви за недопустима, поради липсата на правен интерес, жалбата за отмяна, подадена от бенефициера на помощ срещу решение на Комисията, доколкото в специфична разпоредба от неговия диспозитив то обявява една от трите спорни мерки за финансиране, взета индивидуално, за съвместима с общия пазар (Решение по дело Salvat père & fils и др./Комисия, точка 67 по-горе, точка 48).

76 Освен това и поради същите причини като изложените в точка 66 in fine по-горе, правният интерес на TV2 A/S не може да се поставя под въпрос поради съображението на Комисията, изведено от твърдението, че обжалваното решение и решението относно рекапитализацията имат положителен цялостен ефект.

77 При всички случаи, дори и да се предположи, че допустимостта на жалбата на TV2 A/S срещу обжалваното решение следва да се разглежда, доколкото то квалифицира спорните мерки, от една страна, като частично несъвместими с общия пазар държавни помощи, и от друга страна, като частично съвместими, то това не променя факта на допустимост на жалбата, включително в последния случай.

78 Следва да се напомни, че жалбоподател може да се позове на интерес, свързан с бъдещо правно положение, при условие че докаже, че накърняването на това положение е вече сигурно. Поради това жалбоподателят не може да се позовава на бъдещи несигурни събития с оглед обосноваване на интереса си от отмяната на оспорения акт (Решение на Първоинстанционния съд от 17 септември 1992 г. по дело NBV и NVB/Комисия, Т-138/89, Recueil, стр. II-2181, точка 33).

79 От съдебната практика, постановена в рамките на жалби за отмяна, подадени от бенефициер на помощта срещу решение на Комисията, с което разглежданата помощ се обявява за напълно съвместима с общия пазар или се обявява за съвместима една от трите спорни мерки за финансиране, произтича, че правният интерес може да се изведе от наличието на доказан „риск“, че правното положение на жалбоподателите ще бъде засегнато от съдебни искове (вж. в този смисъл Решение по дело Salvat père & fils и др./Комисия, точка 67 по-горе, точка 43) или също че „рискът“ от съдебни искове е възникнал и съществува (Решение по дело Sniace/Комисия, точка 62 по-горе, точка 28) към датата на подаване на жалбата до общностния съд.

80 Първоинстанционният съд отбелязва, че в своето становище от 10 ноември 2006 г., а след това и в съдебното заседание, TV2 A/S посочва, без това да бъде оспорено, че през февруари 2006 г. заедно с Кралство Дания е било обект на съдебен иск, предявен от Viasat пред Østre Landsret (Регионален източен съд), който имал за цел те да бъдат осъдени солидарно или поотделно да платят на Viasat сума от 200 милиона датски крони поради основания, изведени от това, че държавната помощ не била нотифицирана на Комисията, и от това, че тази незаконна помощ позволила на TV2 да практикува ниски цени при продажбата на своите рекламни пространства, което причинило вреди на Viasat. TV2 A/S

уточнява, което също не е оспорено, че това съдебно производство пред Østre Landsret е спряно в очакване на решенията на Първоинстанционния съд по делата относно законосъобразността на обжалваното решение.

81 Макар и да е установено, че TV2 A/S предявява своята жалба за отмяна пред Първоинстанционния съд, преди Viasat да предяви иск на национално равнище, Първоинстанционният съд счита, че в конкретния случай характерът на възникнал и съществуващ риск от иск на национално равнище към датата на подаване на жалбата на TV2 A/S се оказва повече от обстойно доказан с факта, че този риск съвсем не остава само риск, а се материализира конкретно чрез съдебния иск на Viasat, който понастоящем е висящ пред националния съд и впрочем е предмет на спиране на производството по делото в очакване по-конкретно на решението на Първоинстанционния съд.

82 Така TV2 A/S има правен интерес от подаване на жалба за отмяна на обжалваното решение в неговата цялост, т.е. и в частта му, която квалифицира спорните мерки като частично съвместими с общия пазар държавни помощи.

83 От всички горепосочени съображения произтича, че настоящите жалби за отмяна на обжалваното решение са допустими.

По съществото на спора

84 Жалбите по дела T-309/04 и T-317/04 съдържат девет правни основания. Първото правно основание е изведено от нарушение на правото на защита. Второто правно основание е изведено от нарушение на член 87, параграф 1 ЕО, доколкото

приходът от таксата, както и прехвърлените на TV2 посредством Фонд TV2 приходи от реклама, не са държавни ресурси. Третото правно основание е изведено от грешка при изчисляването на свръхкомпенсацията. Четвъртото правно основание е изведено от това, че твърдяната свръхкомпенсация представлява разумно ниво на печалба. Петото правно основание е изведено от това, че при липсата на кръстосано субсидиране свръхкомпенсацията не представлява държавна помощ. Шестото правно основание е изведено от липсата на държавна помощ, тъй като държавното финансиране е отговаряло на критерия на частния инвеститор в условията на пазарна икономика. Седмото правно основание е изведено от това, че свръхкомпенсацията представлявала резервни средства, необходими за изпълнението на задачата за обществена услуга. Осмото правно основание е изведено от незаконосъобразността на възстановяването на помощта от TV2 A/S и нарушението на принципите за защита на оправданите правни очаквания и на правната сигурност. Деветото правно основание е изведено от незаконосъобразността на обжалваното решение в частта му относно възстановяването на лихвите.

85 Жалбата по дело Т-329/04 съдържа три правни основания. Първото правно основание е изведено от погрешната квалификация на задачата за обществена услуга на TV2 като услуга от общ икономически интерес (наричана по-нататък „УОИИ“). Второто правно основание е изведено от липсата на приспособяване на критерия на ефективния търговски оператор по смисъла на точка 58 от Съобщението относно радиоразпръскването при преценката на кръстосаното субсидиране на продажбата на рекламни пространства от финансирането на обществената услуга и от това, че тази преценка трябвало да се извърши в рамките на член 87, параграф 1 ЕО, като се отчита степента на ефикасност на TV2. Третото правно основание е изведено от липсата на приспособяване на критерия на максимизиране на приходите при преценката на това кръстосано субсидиране.

86 Жалбата по дело Т-336/04 съдържа осем правни основания. Първото правно основание е изведено от нарушението на член 86, параграф 2 ЕО и на членове 87 ЕО и 88 ЕО поради факта на констатирането на съвместимостта на помощ, която обаче е незаконна, тъй като не е била нотифицирана. Второто правно основание е изведено от погрешното квалифициране на задачата за обществена услуга на TV2 като УОИИ. Третото правно основание е изведено от нарушението на член 86, параграф 2 ЕО и на членове 87 ЕО и 88 ЕО, както и на Протокола от

Амстердам, поради факта на одобряването на разглежданата държавна помощ въз основа на критерия за максимизиране на приходите и поради факта на прехвърлянето на доказателствената тежест върху SBS. То е изведено и от явна грешка в преценката. Четвъртото правно основание е изведено от явни грешки в преценката при прилагането на критерия на максимизиране на приходите. Петото правно основание е изведено от незаконосъобразно прилагане, като се имат предвид съмненията на Комисията, на член 86, параграф 2 ЕО. Шестото правно основание е изведено от явно погрешното прилагане на член 86, параграф 2 ЕО към предоставената помощ на TV2 Zulu. Седмото правно основание е изведено от липсата на изследване на пропорционалността на нетните разходи на TV2 спрямо нейните задължения за обществена услуга. Осмото правно основание е изведено от нарушението на член 86, параграф 2 ЕО и от явните грешки в преценката на Комисията на датския обществен контрол върху изпълнението от TV2 на нейната задача за обществена услуга.

87 Първоинстанционният съд счита за необходимо най-напред да разгледа съвместно първото правно основание на жалбата по дело T-329/04 и второто правно основание на жалбата по дело T-336/04, изведени от погрешното квалифициране на задачата за обществена услуга на TV2 като УОИИ.

По първото правно основание на жалбата по дело T-329/04 и второто правно основание на жалбата по дело T-336/04, изведени от погрешното квалифициране в обжалваното решение на задачата за обществена услуга, предоставяна от TV2, като УОИИ

— Доводи на страните

88 С настоящите правни основания SBS и Viasat оспорват обжалваното решение, доколкото в него Комисията счита дефиницията на задълженията за обществена

услуга на TV2 за приемлива с оглед на понятието за УОИИ. Тази дефиниция била твърде широка и неточна.

89 SBS посочва, че определените в зависимост от целите, които следва да постигнат, задължения за обществена услуга на TV2 оставяли на този радиотелевизионен оператор свобода на избора на средства и следователно му давали възможността да включи всякаква дейност в периметъра на финансираната от държавата обществена услуга.

90 Обществената услуга можела да покрива само нерентабилни телевизионни предавания, поне в случаите на извършващи обществена услуга радиотелевизионни оператори, финансирани по смесен начин, т.е. едновременно от държавата и от продажбата на рекламни пространства. Всъщност извършващ обществена услуга радиотелевизионен оператор, който се ползва от смесено финансиране, неминуемо щял бъде принуден да намали цените на рекламата, за да намали приходите на търговските оператори.

91 Дефиницията на обществената услуга, предоставяна от TV2, не била приемлива, тъй като не провеждала разграничение между задълженията, които датският закон налагал на търговските радиотелевизионни оператори.

92 Освен това Комисията не разгледала правилно задачата на TV2 за обществена услуга, тъй като пропуснала да разгледа тази задача за периода 1995—2000 г.

93 Освен това да се разглежда цялата програмна схема на TV2 като обществена услуга било несъвместимо със Съобщението относно радиоразпръскването, тъй като цялата програмна схема не пораждала „допълнителни“ разходи по смисъла на точка 44 от това съобщение. Дори и да била допустима обща дефиниция на обществената услуга радиоразпръскване, в противоречие с член 86, параграф 2

ЕО било всички разходи на радиотелевизионния оператор да се разглеждат като свързани с обществената услуга. Всъщност подобно тълкуване не се съобразявало с условието, според което могат да бъдат компенсирани единствено разходите, които радиотелевизионният оператор „при нормални обстоятелства не би направил“.

94 Viasat изтъква, че значителна част от програмната схема на TV2 не се различавала с нищо от неговите програмните схеми и тези на SBS A/S. Комисията трябвало да извърши задълбочен анализ на категориите предавания на TV2, да ги сравни с тези на търговските телевизионни канали и по този начин да определи категориите, които имат съдържание на обществена услуга.

95 Комисията, подкрепяна от TV2 A/S, Кралство Дания и UER, изтъква, че позицията на жалбоподателите се основава върху изключително тясно разбиране на понятието за УОИИ. Тя напомня признатата на държавите членки свобода при определянето на УОИИ, която свобода е подчертана — в областта на радиоразпръскването — от Протокола от Амстердам. Тя напомня, че при определянето на дадена УОИИ нейната задача за контрол се ограничава с проверката дали тази дефиниция не е засегната от явна грешка.

96 Тя посочва, че дефиницията на задачата за обществена услуга на TV2 не е нито широка, нито неточна и няма нищо необичайно в сравнение с възприетите в другите държави членки дефиниции. Твърдението за нарушение на жалбоподателите в действителност се отнасяло не за точността на тази дефиниция, а за обхвата на възложената на TV2 задача. Твърдението, според което УОИИ за радиоразпръскване трябвало да бъде ограничена до нерентабилните програми, било погрешно. Доводът, според който жалбоподателите предлагали същите предавания като TV2, не бил основателен и във всички случаи било опро-

стенчески да се твърди, че тъй като същият набор от предавания се предлага от търговските радиотелевизионни оператори, продукцията на TV2 не можела да представлява УОИИ.

97 Относно критиката, изведена от това, че тя трябвало да сравни съответните програмни схеми на TV2 и на търговските радиотелевизионни оператори, Комисията посочва, че това не е нейната роля. Държавите членки били тези, които определят обхвата на задачата за обществена услуга, и те разполагали с широко право на преценка в това отношение.

98 Що се отнася до твърдяната еднаквост на задълженията на TV2 с наложените такива на търговските канали, Комисията отбелязва, че от съображение 87 от обжалваното решение произтича, че по смисъла на закона единствено TV2 е изрично задължено да изпълнява задача за обществена услуга. Неговите задължения в това му качество надхвърляли условията, на които е подчинено разрешението за излъчване на програми.

99 Освен това фактът, че TV2 се ползвало от смесено финансиране, не се отразявал върху въпроса за дефиницията на УОИИ, тъй като този факт бил релевантен едва на стадия на разглеждане на пропорционалността. Комисията отбелязва, че спечелването на пазарни дялове, изразени в аудитория, не представлява основание за съществуването на радиотелевизионен оператор, извършващ обществена услуга.

100 Накрая, относно довода, изведен от точка 44 от Съобщението относно радиоразпръскването, Комисията изтъква, че в рамките на задача за обществена услуга, която изисква от радиотелевизионен оператор отговаряща на определени критерии програмна схема, и като се има предвид фактът, че е прието тази задача

да съдържа предоставянето на балансирана и разнообразна програмна схема, всички предавания, изготвени в рамките на подобна задача, трябва да бъдат разглеждани като „допълнителни“ по смисъла на споменатата точка 44.

— Съображения на Първоинстанционния съд

101 Най-напред следва да се напомни, че както определя съдебната практика (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 27 февруари 1997 г. по дело FFSA и др./Комисия, T-106/95, Recueil, стр. II-229, точка 99) и както Комисията излага в точка 22 от Съобщение COM(2000) 580 окончателен от 20 септември 2000 година относно услугите от общ интерес в Европа, държавите членки имат широко право на преценка при определянето на това, което считат за УОИИ. Следователно определянето на тези услуги от държава членка може да бъде поставено под съмнение от Комисията само в случай на явна грешка (Заключение на генералния адвокат Léger по Решение на Съда от 19 февруари 2002 г. по дело Wouters и др., C-309/99, Recueil, стр. I-1577, I-1583, точка 162, Решение на Първоинстанционния съд от 15 юни 2005 г. по дело Olsen/Комисия, T-17/02, Recueil, стр. II-2031, точка 216).

102 От друга страна, значението на УОИИ за Европейския съюз и необходимостта да се гарантира доброто функциониране на тези услуги са подчертани с включването на член 16 ЕО в Договора за ЕО, осъществено с Договора от Амстердам (вж. в това отношение Заключение на генералния адвокат Alber по Решение на Съда от 17 май 2001 г. по дело TNT Traco, C-340/99, Recueil, стр. I-4109, I-4112, точка 94, Заключение на генералния адвокат Jacobs по Решение на Съда от 25 октомври 2001 г. по дело Ambulanz Glöckner, C-475/99, Recueil, стр. I-8089, I-8094, точка 175 и по Решение на Съда от 20 ноември 2003 г. по дело GEMO, C-126/01, Recueil, стр. I-13769, I-13772, точка 124 и Заключение на генералния адвокат Poiares Maduro по Решение на Съда от 11 юли 2006 г. по дело FENIN/Комисия, C-205/03 P, Recueil, стр. I-6295, I-6297, точка 26, бележка под линия 35; вж. също Определение на председателя на Първоинстанционния съд от 28 май 2001 г. по дело Poste Italiane/Комисия, T-53/01 R, Recueil, стр. II-1479, точка 132).

103 Относно по-конкретно УОИИ за радиоразпръскване, в Решение от 30 април 1974 г. по дело Sacchi (155/73, Recueil, стр. 409) относно именно въпроса дали предоставеното от държава членка на едно предприятие изключително право да излъчва всички видове телевизионни предавания, дори с рекламна цел, представлява нарушение на правилата на конкуренцията, Съдът по същество признава, че държавите членки могат законосъобразно да определят УОИИ за радиоразпръскване, която да покрива разпространението на общи програми. Всъщност в това решение Съдът е отсъдил, че „нищо в Договора не пречи, по съображения от обществен интерес, които са от нестопанско естество, държавите членки да изключат […] прилагането на правилата на конкуренцията към радио- и телевизионните предавания, като предоставят изключителното право за тяхното осъществяване на едно или повече предприятия“ (Решение по дело Sacchi, посочено по-горе, точка 14; вж. също Заключение на генералния адвокат Reischl по това решение, Recueil, стр. 433, по-специално стр. 445, от втора до пета алинея, и Заключение на генералния адвокат Léger по Решение по дело Wouters и др., точка 101 по-горе, точка 163).

104 Освен това когато в Протокола от Амстердам държавите членки обявяват, че „публичното радиоразпръскване в държавите членки е пряко свързано с демократичните, социалните и културните потребности на всяко общество, както и с необходимостта от запазването на плурализма в медиите“, те се позовават пряко на създадените от тях системи за радиоразпръскване, натоварени с разпространението на общи телевизионни програми за цялото население на тези държави.

105 Накрая следва да се напомнят думите, с които Съветът и държавите членки в своята Резолюция от 25 януари 1999 г. относно обществената услуга за радиоразпръскване (ОВ C 30, стр. 1) още веднъж потвърждават значението на УОИИ за радиоразпръскване.

106 В тази резолюция държавите членки „като считат, че с оглед културните, социалните и демократични функции, които обществената услуга за радиоразпръскване изпълнява за общото благо, тя има жизненоважно значение за осигуряване на демокрацията, плурализма, социалното сближаване и културното и езиково разнообразие, […] като подчертават, че нарасналото разнообразие от

предлагани програми в новата медийна среда увеличава значението на глобалната мисия на обществените оператори за радио и телевизия [и] като напомнят потвърдената компетентност на държавите членки относно възлагането и финансирането на услугата, посочена в [Протокола от Амстердам]“, отбелязват и отново потвърждават, че посоченият протокол утвърждава „[тяхното] желание […] да се подчертае ролята на обществената услуга за радиоразпръскване“, че „обществената услуга за радиоразпръскване трябва да е в състояние да продължи да предлага широк спектър от програми в съответствие с нейната мисия, така както е определена от държавите членки, за да се задоволят интересите на обществото като цяло“, и че „в този смисъл стремежът на обществената услуга за радиоразпръскване да достигне до широка аудитория е законово оправдан“. [неофициален превод]

107 Възможността на държава членка да определи в широк смисъл УОИИ за радиоразпръскване, така че да включва разпространението на общи програми, не може да се оспорва поради факта, че радиотелевизионният оператор, извършващ обществена услуга, освен това извършва търговски дейности, по-конкретно продажба на рекламни пространства.

108 Всъщност подобно поставяне под въпрос би означавало самата дефиниция на УОИИ за радиоразпръскване да се постави в зависимост от начина ѝ на финансиране. Впрочем ex hypothesi УОИИ се определя в зависимост от общия интерес, който тя има за цел да задоволи, а не в зависимост от средствата, които ще осигурят нейното предоставяне. Както отбелязва Комисията в точка 36 от Съобщението относно радиоразпръскването, „въпросът за дефиницията на мисията за обществена услуга не трябва да се смесва с въпроса за финансовия механизъм, избран за предоставяне на тези услуги“.

109 Поради същите причини SBS и Viasat погрешно претендират, че УОИИ за радиоразпръскване трябва — поне когато радиотелевизионният оператор се ползва от смесено финансиране — да се ограничи до разпространението на нерентабилни програми. Колкото до твърдението, според което радиотелеви-

зионен оператор, натоварен с предоставянето на УОИИ, дефинирана по общ и качествен начин и ползваща се от смесено финансиране, неминуемо ще бъде принуден поради практикуването на изкуствено ниски цени за продажбата на неговите рекламни пространства да субсидира своята търговска дейност с държавното финансиране на обществената услуга, то трябва да се отхвърли като почиващо на предположение. Всъщност подобно поведение представлява само риск, който държавите членки следва да предвидят, а Комисията при необходимост да санкционира.

110 Относно позоваването от жалбоподателите на точка 44, второ изречение от Съобщението относно радиоразпръскването, според което „[задълженията на публичната услуга] могат да оправдаят дадена компенсация, доколкото те водят до допълнителни разходи, които радио- и телевизионният разпространител [другаде в текста: „радиотелевизионния оператор“] не би направил“, Първоинстанционният съд отбелязва, че това изречение по никакъв начин няма за цел въз основа на произтичащо от позоваването на „допълнителни“ разходи твърдяно предположение за задължително съществуване a contrario на разходи, които „не са допълнителни“, да изключи възможността за широка дефиниция на УОИИ за радиоразпръскване и следователно възможността за финансиране на всички разходи на радиотелевизионния оператор, извършващ обществена услуга.

111 Точка 44 от Съобщението относно радиоразпръскването цели единствено да изрази с думи — които позволяват да се обхванат всички предвидими ситуации, като се започне от УОИИ за радиоразпръскване, определена по стеснен и чисто количествен начин, и се стигне до УОИИ за радиоразпръскване, определена по широк и качествен начин — изискването за пропорционалност на компенсацията на разходите за обществена услуга. Поради това, както Комисията се изразява, съвсем не е погрешно да се счита — противно на това, което претендират жалбоподателите — че всички изготвени предавания в рамките на дефинирана по широк и качествен начин УОИИ за радиоразпръскване са „допълнителни“ по смисъла на точка 44 от Съобщението относно радиоразпръскването, и следователно да се счита, че всички разходи на предоставящия УОИИ радиотелевизионен оператор са „допълнителни“ и поради това могат да бъдат финансирани от държавата.

112 Първоинстанционният съд добавя, че да се възприеме позицията на жалбоподателите de facto би било равнозначно да се осъдят системите за обществена телевизия, в които радиотелевизионният оператор, извършващ обществената услуга, няма достъп до финансиране от рекламата и следователно за всички свои разходи зависи от държавната помощ. Всъщност според позицията на жалбоподателите дори и в тези случаи някои разходи — а именно „разходите, които не са допълнителни“, чието задължително съществуване жалбоподателите биха искали да изведат от съдържанието на точка 44 от Съобщението относно радиоразпръскването — не можели да бъдат компенсирани от държавата. Точно това Комисията по същество изразява, когато изтъква, че позицията на жалбоподателите предполага, че при липсата на държавна помощ TV2 все пак би продължило да съществува в качеството си на радиотелевизионен оператор, финансиран с частни средства, което обаче било опровергано от действителността.

113 От всички гореизложени съображения произтича, че не може да се оспори компетентността на държавите членки да определят УОИИ за радиоразпръскване по широк и качествен начин, така че тя да включва разпространението на широк спектър от програми, също както не може да се оспори възможността за тези държави членки да използват за финансирането на тази УОИИ приходи от реклама.

114 На второ място, следва да се разгледа дали в конкретния случай Комисията е допуснала грешка в обжалваното решение, като е счела, че може да се приеме дадената от Кралство Дания дефиниция на УОИИ, която е била възложена на TV2.

115 В съображение 84 от обжалваното решение Комисията констатира, че „съгласно [датския] закон TV2 е длъжно в качеството си на обществен оператор за радио и телевизия да „осигури на датското население посредством телевизията, радиото, Интернет и т.н. широк спектър от предавания и услуги, включващи новини, обща информация, образование, изкуство и развлечения““ [неофициален превод]. В това съображение Комисията споменава съображение 15 от обжалваното решение, в което датският закон е цитиран като гласящ, че „[телевизионната] оферта [на TV2] трябва да има за цел качество, универсалност и разнообразие“ [неофициален превод], че „[п]рограмната схема трябва да се основава в решаваща степен на принципа на свободата на информацията

и свободата на изразяване“ [неофициален превод] и че „освен това следва да се наблегне по-специално на датския език и култура“ [неофициален превод].

116 В съображение 85 от обжалваното решение Комисията преценява, че „[м]акар и задължението в областта на телевизията на TV2 да е определено в качествен план и достатъчно широко, […] подобна „широка“ дефиниция на нейната задача е съобразена със Съобщението относно радиоразпръскването“ [неофициален превод].

117 Първоинстанционният съд счита, че тази преценка на Комисията не е погрешна. Несъмнено възприетата от датските власти дефиниция е широка, тъй като поради основно качествената си същност тя дава свобода на радиотелевизионния оператор да установи своята програмна схема. Въпреки това тя не страда от неточност, както твърдят жалбоподателите. Напротив, мандатът на TV2 е напълно ясен и точен — да предлага на цялото датско население разнородна телевизионна програма, която има за цел качество, универсалност и разнообразие.

118 Освен това, доколкото с това твърдение за неточност жалбоподателите са искали да оспорят предоставената от датските власти свобода на TV2 при конкретното определяне на неговата програмна схема, налага се да се установи, че няма нищо необичайно, а точно обратното, радиотелевизионен оператор, извършващ обществена услуга, да се ползва — естествено, при условие че спазва изискванията за качество, които са му присъщи в качеството на оператор, натоварен с предоставянето на УОИИ за телевизия — от издателска независимост спрямо политическата власт при конкретния избор на програми. В това отношение UER, встъпила страна в подкрепа на Комисията, с пълно право

подчертава важността, която има с оглед на защитата на свободата на изразяване на мнения издателската независимост на обществената услуга за радиоразпръскване спрямо публичната власт — свобода на изразяване на мнения, която член 11 от Хартата на основните права на Европейския съюз, прогласена в Ница на 7 декември 2000 г. (ОВ C 364, стр. 1), и член 10 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, съставена в Рим на 4 ноември 1950 г., определят като включваща „свободата да отстоява своето мнение, да получава и да разпространява информация и идеи без намеса на публичните власти и независимо от границите“.

119 Колкото до факта, че Комисията се придържала погрешно към дефиницията на задачата за обществена услуга на TV2, така както тя била посочена в закона относно радиоразпръскването в неговата редакция, приложима през 2000 г., Първоинстанционният съд счита, че нищо не указва, че тази дефиниция, използвана от Комисията в съображение 15 от обжалваното решение и изведена от закона относно радиоразпръскването в неговата консолидирана публикувана версия № 203 от 22 март 2001 г., не отразява правилно задълженията за обществена услуга, които TV2 е имало и през частта от периода на разследване преди 2000 г. Така тази дефиниция и приложимата по-рано дефиниция (съдържаща се в закона относно радиоразпръскването в неговата консолидирана публикувана версия № 578 от 24 юни 1994 г.) съдържат същите изисквания за „качество, универсалност и разнообразие“, които са основните качествени изисквания на обществената услуга за радиоразпръскване, възложена на TV2. Освен това и двете дефиниции гласят, че всички дейности по радиоразпръскване на TV2 трябва да бъдат подчинени на тези изисквания.

120 Относно направеното от жалбоподателите твърдение за нарушение, изведено от това, че дефиницията за обществена услуга на TV2 не била приемлива, тъй като не се различавала от задълженията, наложени от закона за търговските радиотелевизионни оператори, в съображение 87 от обжалваното решение Комисията изтъква, че следва да се прави разграничение между условията за разрешение, на които трябва да отговаря търговско дружество за телевизия в името на общия интерес, и възлагането от държавата на задача от общ интерес

на публично или частно предприятие. Било очевидно, че на TV2 е възложена подобна задача и че тя надхвърля задълженията, наложени от датското право на всеки търговски радиотелевизионен оператор. Освен това Комисията посочва, че сред жалбоподателите единствено SBS A/S е подчинено на датското право и следователно може да се позовава на този довод, докато SBS Ltd и Viasat упражняват своите дейности в съответствие с разрешения от Обединеното кралство и следователно не са подчинени на датската правна уредба.

121 Първоинстанционният съд счита, че тези съображения на Комисията са точни. Макар и да беше възможно SBS A/S, подобно на всеки попадащ под датския закон радиотелевизионен оператор, в замяна на разрешението за излъчване да бъде подчинено на определени задължения, създадени в общ интерес и напомнени в съображение 18 от обжалваното решение, каквито са задължението да разпространява местни предавания най-малко един час дневно и да разпространява значителна част от своята програма на датски език или за датската публика, тези задължения обаче не са сравними с наложените на TV2 задължения за обществена услуга. Последните целят предоставянето на цялото датско население на разнородна програма, отговаряща на изискванията за качество, универсалност и разнообразие. Те обуславят цялата телевизионна дейност на TV2, и то по начин, който е по-обвързващ от минималните задължения, предвидени в датския закон за предоставянето на разрешение за радиоразпръскване. Следователно в съображение 87 от обжалваното решение Комисията с пълно право отхвърля довода на жалбоподателите, изведен по същество от нарушение на принципа за равно третиране.

122 Колкото до довода, изведен от това, че не трябвало да се признава на TV2 статута на канал, извършващ обществена услуга, тъй като неговата програма не се различавала от тази на търговските канали, и от това, че Комисията трябвало да извърши сравнително разглеждане на програмите съответно на TV2 и на тези търговски канали, той следва да се отхвърли.

123 Да се уважи този довод и следователно посредством сравнителен анализ на програмите дефиницията на УОИИ за радиоразпръскване да се постави в зависимост от периметъра на програмите на търговските радиотелевизионни оператори би довело до лишаване на държавите членки от тяхното правомощие да дават дефиниция на обществената услуга. Всъщност дефиницията на УОИИ зависи в крайна сметка от търговските оператори и от техните решения да разпространяват или не определени предавания. Както с пълно право отбелязва TV2 A/S, при определянето на задачата за обществена услуга за радиоразпръскване държавите членки не могат да бъдат ограничавани от дейностите на търговските телевизионни канали.

124 От всички изложени по-горе съображения произтича, че жалбоподателите не доказват, че Комисията допуска грешка, като приема, че широката и качествена дефиниция на осигуряваната от TV2 УОИИ за радиоразпръскване не е била явно погрешна и следователно е можела да бъде приета.

125 Следователно първото правно основание на жалбата по дело T-329/04 и второто правно основание на жалбата по дело T-336/04 трябва да се отхвърлят.

126 Първоинстанционният съд счита, че по-нататък следва да се разгледат последователно първото и второто правно основание на жалбите по дело T-309/04 и дело T-317/04, като първото правно основание е изведено от нарушението на правото на защита, а второто — от нарушението на член 87, параграф 1 ЕО, доколкото прехвърлените на TV2 посредством Фонд TV2 приходи от таксата, както и приходите от реклама, не са държавни ресурси.

По първото правно основание на жалбите по дело Т-309/04 и дело Т-317/04, изведено от нарушението на правото на защита

— Доводи на страните

127 Кралство Дания и TV2 A/S изтъкват по същество, че в обжалваното решение Комисията е взела отношение по въпроси, които не фигурирали в решението за започване на официална процедура по разследване, че при липсата на това нарушение на правото на защита обжалваното решение щяло да бъде различно и че различни особени обстоятелства трябвало да накарат Комисията да бъде по-ясна в решението за започване на официалната процедура по разследване.

128 На първо място, в решението за започване на официалната процедура по разследване предметът на официалната процедура по разследване бил представен като проверка дали през периода на разследване твърдяната свръхкомпенсация действително е послужила за кръстосано субсидиране на търговските дейности на TV2. В решението за започване никъде не се посочвал принципът за частния инвеститор в условията на пазарна икономика (наричан по-нататък „ПЧИУПИ“) като важен юридически елемент. Нещо повече, това решение трябвало да се тълкува в смисъл, че Комисията е нямала намерение да извърши специфично разглеждане на спазването на ПЧИУПИ. Следователно неговото съдържание не оправдало представянето на доводи, основани на въпроса дали ПЧИУПИ е бил спазен във връзка с твърдяната свръхкомпенсация. В обжалваното решение Комисията обаче се произнесла по въпроса дали Кралство Дания е имало поведението на частен инвеститор в условията на пазарна икономика.

129 На второ място се поддържа, че Комисията щяла да прецени по различен начин преписката, ако Кралство Дания е имало възможността да представи своите

доводи и релевантните документи. Всъщност обжалваното решение било мотивирано по-конкретно с непълнота на изтъкнатите от Кралство Дания доказателства за спазването на ПЧИУПИ.

130 На трето място, Комисията никога не била поддържала, че е възможно свръхкомпенсиране на разходите за обществена услуга, направени от обществен оператор, без в действителност да е налице кръстосано субсидиране, да представлява само по себе си противоречаща на Договора държавна помощ. Това не произтичало и от Съобщението относно радиоразпръскването, според което свръхкомпенсирането поставяло проблем само когато е налице кръстосано субсидиране на търговските дейности (точка 58 от това съобщение) или когато съществува друг тип въздействие върху развитието на търговията до степен, която би противоречала на интересите на Общността (точка 29, буква iii). Събитията, предшествали решението за започване, накарали Кралство Дания да вярва, че само по себе си свръхкомпенсирането не се счита за проблем.

131 Колкото до TV2 A/S то отбелязва, че обстоятелството дали е представило или не мнение в отговор на решението за започване не е релевантно за спазването на правото на защита. В качеството на заинтересована страна и освен това пряко засегнато от отрицателно решение, то очевидно имало легитимен интерес от спазването на определената в решението за започване рамка.

132 На първо място, Комисията, подкрепяна по същество от SBS по дело T-309/04, напомня, че решението за започване на официална процедура по разследване не можело да съдържа изчерпателно и подробно становище по делото. Впрочем решението за започване съдържало изчерпателно описание на въпросите, свързани както със свръхкомпенсирането на разходите за обществената услуга, така и с прилагането на ПЧИУПИ. От друга страна, самото Кралство Дания не тълкувало това решение в смисъл, че разследването се е отнасяло единствено за кръстосаното субсидиране.

133 Колкото до TV2 A/S, тъй като това предприятие не било представило становище в официалната процедура по разследване, не можело да се счита, че неговото право на защита е накърнено.

134 На второ място, Комисията оспорва, че доказателствата, на които Кралство Дания се позовава в своята жалба и които са свързани с ПЧИУПИ, щели да доведат до резултат, различен от този, до който тя стига в обжалваното решение.

135 На трето място, относно твърдените особени обстоятелства Комисията отбелязва, че двойната роля на датските власти в качеството на публичен орган и в качеството на твърдян инвеститор налага да се провежда разграничение при прилагането на правилата относно държавните помощи. Тези правила били различни в зависимост от това дали се прилагат за държавата „публичен орган“ или за държавата инвеститор. Съобщението относно радиоразпръскването съдържало указания само относно компенсирането на задълженията за обществена услуга, но не и относно държавните инвестиции в дадено публично предприятие при пазарни условия. Що се отнася до компенсирането на обществените услуги, изходната предпоставка била, че е налице държавна помощ. Комисията обаче проверявала дали е приложима дерогацията по член 86, параграф 2 ЕО. Основната задача на Комисията относно инвестициите в публичните предприятия била да прецени дали намесата на държавата може да бъде приравнена на тази на частен инвеститор в условията на пазарна икономика.

— Съображения на Първоинстанционния съд

136 Според постоянната съдебна практика във всяко производство срещу лице, което може да завърши с увреждащ го акт, спазването на правото на защита представлява основен принцип на общностното право и трябва да бъде

гарантирано дори когато липсва специална правна уредба (вж. Решение на Съда от 10 юли 1986 г. по дело Белгия/Комисия, 234/84, Recueil, стр. 2263, точка 27, Решение на Съда от 14 февруари 1990 г. по дело Франция/Комисия, C-301/87, Recueil, стр. I-307, точка 29, Решение на Съда от 21 март 1990 г. по дело Белгия/Комисия, C-142/87, Recueil, стр. I-959, точка 46, Решение на Съда от 5 октомври 2000 г. по дело Германия/Комисия, C-288/96, Recueil, стр. I-8237, точка 99 и цитираната съдебна практика, Решение на Първоинстанционния съд от 6 март 2003 г. по дело Westdeutsche Landesbank Girozentrale и Land Nordrhein-Westfalen/Комисия, T-228/99 и T-233/99, Recueil, стр. II-435, точка 121). Този принцип изисква на лицето, срещу което Комисията е започнала административна процедура, да бъде предоставена възможност в хода на тази процедура да изложи надлежно своето становище относно действителното съществуване и релевантността на твърдените факти и обстоятелства, както и относно документите, на които Комисията основава твърдението си за наличие на нарушение на общностното право (Решение от 10 юли 1989 г. по дело Белгия/Комисия, посочено по-горе, точка 27).

137 Относно правата на предприятията — бенефициери на държавни помощи, следва да се посочи, че административната процедура в областта на държавните помощи е насочена единствено срещу засегнатата държава членка (Решение на Съда от 24 септември 2002 г. по дело Falck и Acciaierie di Bolzano/Комисия, C-74/00 P и C-75/00 P, Recueil, стр. I-7869, точка 81). Предприятията бенефициери на помощи са разглеждани единствено като заинтересовани лица в тази процедура (Решение по дело Westdeutsche Landesbank Girozentrale и Land Nordrhein-Westfalen/Комисия, точка 136 по-горе, точка 122). Следва, че заинтересованите лица, като TV2 A/S в конкретния случай, далеч не могат да се позовават на правото на защита, признато на лицата, срещу които е насочена процедура, а разполагат единствено с правото да бъдат приобщени към административната процедура в подходяща степен предвид обстоятелствата по случая (Решение по дело Falck и Acciaierie di Bolzano/Комисия, посочено по-горе, точка 83, Решение на Първоинстанционния съд от 25 юни 1998 г. по дело British Airways и др./Комисия, T-371/94 и T-394/94, Recueil, стр. II-2405, точка 60 и Решение на Първоинстанционния съд от 31 май 2006 г. по дело Kuwait Petroleum (Nederland)/Комисия, T-354/99, Recueil, стр. II-1475, точка 80).

138 Освен това следва да се напомни, че в съответствие с член 6 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88 ЕО] (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41), когато Комисията реши да започне официална процедура по разследване, решението за започване може да се сведе до обобщение на релевантните фактически и правни въпроси, което включва предварителна оценка за разглежданата държавна мярка с цел да се определи

дали тя има характера на помощ и излагане на съмненията по отношение на съвместимостта ѝ с общия пазар (Решение на Първоинстанционния съд от 23 октомври 2002 г. по дело Diputación Foral de Guipúzcoa и др./Комисия, Т-269/99, Т-271/99 и Т-272/99, Recueil, стр. II-4217, точка 104).

139 По този начин решението за започване трябва да постави заинтересованите страни в състояние да участват ефикасно в официалната процедура по разследване, в хода на която те ще имат възможността да изтъкнат своите доводи. За тази цел е достатъчно заинтересованите страни да познават обосновката, която е довела до временното становище на Комисията, че разглежданата мярка може да представлява нова, несъвместима с общия пазар помощ (Решение на Първоинстанционния съд от 30 април 2002 г. по дело Government of Gibraltar/Комисия, Т-195/01 и Т-207/01, Recueil, стр. II-2309, точка 138 и Решение на Първоинстанционния съд по дело Diputación Foral de Guipúzcoa и др./Комисия, точка 138 по-горе, точка 105).

140 Дори независимо от въпроса дали ПЧИУПИ, на който Кралство Дания и TV2 A/S се позовават, е релевантен в областта на държавните помощи при преценката на държавното финансиране на обществените услуги, Първоинстанционният съд счита, че решението за започване не може да се тълкува като решение, което е могло да накара жалбоподателите да стигнат до извода, че свръхкомпенсирането поставя трудности с оглед на забраната за държавни помощи само в случай на кръстосано субсидиране и следователно да се откажат от по-нататъшно развиване на своите доводи, основани на ПЧИУПИ.

141 Напротив, в точка 54 от решението за започване, позовавайки се на Решение на Съда от 22 ноември 2001 г. по дело Ferring (C-53/00, Recueil, стр. I-9067, точка 27), Комисията посочва, че квалифицирането като държавна помощ на финансиране, целящо да компенсира разходите по задълженията за обществена услуга, зависи от въпроса дали полученото в замяна надхвърля допълнителния нетен разход, който представлява изпълнението на тази задача. Комисията добавя, че ако подпомагането се намира в разумно съотношение с нетния разход по задачите за

обществена услуга, това означава, че на TV2 не е предоставено никакво реално предимство в сравнение с неговите конкуренти. Комисията изтъква подобни твърдения и на други места в решението за започване (вж. точки 62, 63, 79 и 83 от това решение).

142 Колкото до факта, че в решението за започване Комисията приема, че е била длъжна да провери дали през периода на разследване е имало кръстосано субсидиране (вж. точка 68 от решението за започване), той не можело да бъде тълкуван като изказване от нейна страна, че при липсата на подобно кръстосано субсидиране не била налице държавна помощ. Това съображение на Комисията се обяснява с факта, че за нея е било нормално в рамките на оценка ex post на спорните мерки да си постави въпроса дали тези мерки действително са довели до кръстосано субсидиране през периода на разследване.

143 Освен това, без да се засяга още веднъж въпросът за релевантността на ПЧИУПИ при преценката на държавното финансиране на обществената услуга с оглед на правилата относно държавните помощи, не било възможно — противно на това, което поддържа Кралство Дания — от решението за започване (точка 71, последно изречение) да се изведе, че Комисията е изразила намерението си да не разглежда спазването на ПЧИУПИ. Всъщност в споменатата точка 71, последно изречение, Комисията се задоволила единствено с подробно излагане на довода на датските власти, според който те действали като частен инвеститор в условията на пазарна икономика.

144 От гореизложените съображения е видно, че Кралство Дания погрешно претендира, че решението за започване го е подтикнало на стадия на официалната процедура по разследване да не развие по-нататък своята основана на ПЧИУПИ позиция, според която по отношение на TV2 то действало като

частен инвеститор в условията на пазарна икономика. Поради същите причини TV2 A/S погрешно претендира, че в официалната процедура Комисията е надхвърлила рамките на разследването, определени в решението за започване.

145 На последно място, никакво особено обстоятелство не задължавало Комисията да бъде по-ясна, отколкото била в решението за започване. В това отношение и обратно на претендираното от Кралство Дания, от Съобщението относно радиоразпръскването не произтича, че свръхкомпенсирането можело да породи трудности само в случай на доказано кръстосано субсидиране.

146 При тези условия, от които произтича, че нито правото на защита на Кралство Дания, нито по-ограничените права, които TV2 A/S извежда от своето качество на заинтересована страна, са били нарушени, следва настоящото правно основание да се отхвърли.

По второто правно основание на жалбите по дело Т-309/04 и дело Т-317/04, изведено от нарушението на член 87, параграф 1 ЕО, доколкото приходът от таксата, както и рекламните приходи, прехвърлени на TV2 посредством Фонд TV2, не са държавни ресурси

— Доводи на страните

147 Кралство Дания и TV2 A/S — като последното е жалбоподател, чиито искания са подкрепени от UER — изтъкват, че твърдяната свръхкомпенсация не може да се

разглежда като държавна помощ, доколкото тя е финансирана от прихода от таксата, както и от рекламните приходи, изплатени до 1997 г. посредством Фонд TV2 (наричани по-нататък „рекламни приходи за 1995—1996 г.“).

148 Що се отнася до таксата, тя била платена от ползвателите и следователно не е имало прехвърляне на държавни ресурси. Тя трябвало да се разглежда като частична вноска, която тези ползватели плащат в замяна на възможността да улавят TV2, сходна с таксата, която се плаща за получаване на кабелни канали. Фактът, че задължението за плащане на такса за получаването на програмата на TV2 е предвидено в закона, не променял нищо.

149 Фактът, че таксата е събирана от DR — и че до 1997 г. приходът от нея е прехвърлян посредством Фонд TV2, — бил също без значение. Причината за това била чисто административна.

150 Причините, поради които прехвърлянето на прихода от таксата на TV2 не представлявало прехвърляне на държавни средства или помощ за TV2, която можела да се вмени на държавата, имали дори в по-голяма степен същия ефект по отношение на прехвърлянето на рекламните приходи за 1995—1996 г.

151 Приходът от таксата, както и рекламните приходи за 1995—1996 г., които били прехвърлени на TV2 посредством Фонд TV2, не можели да се считат за поставени под държавен контрол, тъй като от момента, в който таксата била определена и в който било взето решение относно разпределянето на прихода от таксата между DR и TV2, датският министър на културата нямал контрол върху ресурсите до

степен, че да може да ги използва за други цели. С други думи, от този момент приходът от таксата бил предназначен да бъде използван за дейностите на DR или на TV2, в зависимост от случая.

152 Комисията, подкрепяна по дело Т-309/04 от SBS, най-напред отбелязва, че не се спори, че министърът на културата определя размера на таксата, дължима от всички държатели на радио- и телевизионни приемници в Дания. Тази такса била събирана от DR и по решение на министъра на културата събраните средства били разпределяни между DR и TV2 в съответствие със сключено с датския парламент споразумение относно медиите (съображение 22 от обжалваното решение). Министърът на културата определял по-специално възникването и прекратяването на задължението за плащане на таксата и неплатените такси можели да бъдат събрани чрез запор върху трудово възнаграждение (съображение 23 от обжалваното решение). До 1997 г. TV2 получавало средства посредством Фонд TV2 — създаден от държавата организъм с цел предоставяне на средства на TV2.

153 Според Комисията ресурсите трябва да бъдат разглеждани като държавни ресурси, когато са под държавен контрол и следователно на разположение на националните власти. Относно TV2 делът от таксата, който се полагал на този радиотелевизионен оператор, бил определен от министъра на културата. Що се отнася до дефиницията на държавните ресурси, като общ знаменател от съдебната практика се извеждала проверката от общностния съд дали ресурсите са били подложени на държавен контрол. Освен това от гореизложеното произтичало, че държавата следяла за събирането на таксата, както и за принудителното изпълнение на вземанията. Задължението за плащане на таксата тежало върху всеки държател на телевизионен или радиоприемник, независимо дали получавал или не предаванията на DR или на TV2. Следователно то се разграничавало от други задължения за плащане, каквото е абонаментът за кабелна телевизия.

154 Комисията отбелязва, че между TV2 и всяко лице, което плаща таксата, не съществува договорно отношение. Следователно системата на таксата не била сходна със ситуацията по делото, по което е постановено Решение на Съда от 13 март 2001 г. по дело PreussenElektra (C-379/98, Recueil, стр. I-2099).

— Съображения на Първоинстанционния съд

155 Според постоянната съдебна практика, за да се квалифицира една мярка като помощ, следва да са изпълнени всички условия, посочени в член 87, параграф 1 ЕО (Решение на Съда от 21 март 1990 г. по дело Белгия/Комисия, точка 136 по-горе, точка 25, Решение на Съда от 14 септември 1994 г. по дело Испания/Комисия, C-278/92—C-280/92, Recueil, стр. I-4103, точка 20 и Решение на Съда от 16 май 2002 г. по дело Франция/Комисия, C-482/99, Recueil, стр. I-4397, точка 68).

156 Прогласеният в член 87, параграф 1 ЕО принцип за забрана на държавните помощи съдържа следните условия. Първо, трябва да е налице намеса от страна на държавата или чрез държавни ресурси. Второ, тази намеса трябва да е в състояние да засегне търговията между държавите членки. Трето, тя трябва да предоставя предимство на бенефициера, към когото е насочена. Четвърто, тя трябва да нарушава конкуренцията или да заплашва да наруши конкуренцията.

157 Настоящото правно основание се отнася за първото от тези условия, според което за да могат да бъдат квалифицирани като държавни помощи по член 87, параграф 1 ЕО, мерките трябва, от една страна, да бъдат пряко или непряко предоставени посредством държавни ресурси, и от друга страна, отговорността за тях да се носи от държавата (Решение на Съда по дело Франция/Комисия, точка 155 по-горе, точка 24, Решение на Съда по дело GEMO, точка 102 по-горе, точка 24 и Решение на Съда от 15 юли 2004 г. по дело Pearle и др., C-345/02, Recueil, стр. I-7139, точка 36).

158 На първо място, относно таксата от обжалваното решение следва, без това да е сериозно оспорвано, че нейният размер е определен от датските власти (съображение 22), че задължението за нейното плащане не произтича от договор между TV2 и длъжника по нея, а просто от държането на телевизионен или радиоприемник (съображения 22 и 59), че нейното събиране при необходимост се извършва в съответствие с правилата, уреждащи събирането на данъците

(съображение 23), и накрая, че датските власти са тези, които определят частта от таксата, която да се изплати на TV2 (съображение 59).

159 От всичко изложено дотук произтича, че ресурсите, получени от таксата, са на разположението и под контрола на датските власти и че поради това те представляват държавни ресурси.

160 На второ място, относно рекламните приходи Първоинстанционният съд отбелязва, че оспорването от Кралство Дания и от TV2 A/S е насочено единствено към рекламните приходи за 1995—1996 г., тъй като именно през тези години, за разлика от последващия период, рекламните пространства на TV2 не са били продавани от самото TV2, а от трето дружество (TV2 Reklame A/S), и доходът от тази продажба е бил прехвърлян на TV2 посредством Фонд TV2 (вж. съображение 24 от обжалваното решение).

161 Най-напред Първоинстанционният съд установява, че в обжалваното решение Комисията не прави разграничение между рекламните приходи за 1995—1996 г. и таксата.

162 Всъщност макар и да отбелязва изрично разликата между рекламните приходи в общ смисъл и телевизионната такса (вж. съображения 10 и 17 от обжалваното решение) и споменава накратко условията за продажба на рекламните пространства на TV2 през 1995—1996 г. (вж. съображение 24 от обжалваното решение), в същото време обаче Комисията на практика смесва рекламните

приходи за 1995—1996 г. с таксата. Така в съображение 21 от обжалваното решение 4 067,7 милиона датски крони, които Комисията квалифицира като „ресурси, получени от таксата“, в действителност се добавят към рекламните приходи за 1995—1996 г. Това се потвърждава от таблица 1 под съображение 107 от обжалваното решение, в която рекламните приходи за 1995—1996 г. се появяват не в реда, озаглавен „Нетни приходи от реклама“, а в реда, озаглавен „Такса/Фонд TV2“ с обща стойност от 4 067,7 милиона датски крони.

163 Освен това Първоинстанционният съд установява, че това смесване de facto на сумите от рекламните приходи за 1995—1996 г. със сумите от таксата, което по принцип не намира никакво обяснение поради различното естеството на тези два начина на финансиране, е придружено от пълна липса на специфични мотиви относно тези рекламни приходи в частта от обжалваното решение, която е посветена на въпроса за квалифицирането като държавни ресурси на взетите от Кралство Дания различни мерки в полза на TV2 (съображения 57—68).

164 Всъщност макар и в тази част от обжалваното решение Комисията да разглежда въпроса дали таксата (съображения 57—60) или пък прехвърлянето ad hoc, извършено при ликвидацията на Фонд TV2 през 1997 г. (съображение 61, второ изречение), включват държавни ресурси, тя не споменава въпроса за рекламните приходи за 1995—1996 г.

165 Освен това Първоинстанционният съд счита, че съображение 24 от обжалваното решение не може да замести достатъчното мотивиране относно смесването de facto на рекламните приходи за 1995—1996 г. с таксата. Всъщност като се има предвид главно разликата в естеството на рекламните приходи и таксата за телевизионен лиценз, но и поради факта, че става въпрос за продажбата не на кои да е рекламни пространства, а тези на TV2, и накрая поради факта, че рекламните приходи за 1995—1996 г. са били винаги подчертано по-ниски от нуждите на обществената услуга, не би могло да се изключи, че в действителност тези приходи от реклама от самото начало са били придобити от TV2 и че тяхното

прехвърляне посредством Фонд TV2 е било само административно условие, което не е било израз на реален контрол от Кралство Дания върху тези суми.

166 Впрочем Първоинстанционният съд отбелязва, че макар и в стадия на обжалването пред Първоинстанционния съд Комисията подробно да защитава естеството на таксата като държавен ресурс и да набляга по-специално върху липсата на договорно отношение, въз основа на което е извършено плащането на таксата от държателите на телевизионни приемници, тя в замяна на това не дава отговор на специфичния въпрос относно рекламните приходи за 1995—1996 г. и по този начин с нищо не оборва критиките на жалбоподателите, основани върху чисто договорния произход на тези приходи.

167 От гореизложените съображения произтича, че в обжалваното решение Комисията не е изпълнила своето задължение за мотивиране по отношение на отчитането de facto на рекламните приходи за 1995—1996 г. като държавни ресурси. При тези условия настоящото правно основание следва да се уважи частично, доколкото се отнася до рекламните приходи за 1995—1996 г., и следователно да се отмени обжалваното решение в частта му, която включва тези приходи в държавните ресурси.

168 Първоинстанционният съд счита, че по-нататък следва да се разгледа твърдението за нарушение, изтъкнато от Кралство Дания и TV2 A/S в рамките по-специално на петото, шестото и седмото правно основание за отмяна в жалбите по дело Т-309/04 и дело Т-317/04, изведено по същество от това, че обжалваното решение почивало върху непълни мотиви, произтичащи от явно недостатъчно разглеждане на условията, при които TV2 е финансирано от Кралство Дания през периода на разследване, което довело до погрешен извод на Комисията относно наличието на държавна помощ.

По твърдението за нарушение в жалбите по дело T-309/04 и дело T-317/04, изведено от непълнота на мотивите на обжалваното решение в резултат от нарушение на Комисията на нейното задължение за разглеждане

— Доводи на страните

169 Кралство Дания и TV2 A/S изтъкват, че обжалваното решение почива върху непълни мотиви, поради това че Комисията не е разгледала сериозно въпроса дали конкретно TV2 се е ползвало между 1995 г. и 2002 г. от пропорционално на нуждите на обществената услуга финансиране. Те извеждат на преден план доказателства в подкрепа на позицията, според която това финансиране е било създадено и поддържано през периода на разследване по обективен, прозрачен и рационален начин, така че да остане пропорционално на нуждите на обществената услуга.

170 В този смисъл Кралство Дания сочи подготвителните документи по закона от 1986 г. за създаване на TV2, както и оценката на приходите и разходите на TV2, която била приложена към споменатите документи.

171 TV2 A/S изтъква, че размерът на компенсацията, от която TV2 е имало нужда, е бил определен от министъра на културата със съгласието на Финансовата комисия към датския парламент, следователно под стриктен парламентарен контрол в рамките на четиригодишните споразумения, наречени „споразумения относно медиите“, и въз основата на задълбочени икономически анализи. Тези задълбочени икономически анализи били направени съответно през 1995 г. и 1999 г. от одиторската фирма KPMG, подпомагана от група за мониторинг, съставена от експерти, в която участвали конкурентите на TV2 (наричани по-нататък „икономическите анализи за 1995/1999 г.“).

172 Тези икономически анализи имали по-точно за предмет да позволят определянето на частта от таксата, която е трябвало да се полага на TV2 с оглед на неговите задължения за обществена услуга, на породените от нея нужди от финансиране и на оценка на потенциалните ресурси на този радио-телевизионен оператор с произход от телевизионната реклама, както и други приходи. Освен това сумата на таксата и частта, полагаща се на TV2, били определени, като се предполагало, че ще бъдат запазени предимствата, предоставени от държавата под формата по-специално на освобождаване от лихви и освобождаване от данъци, подобно на споменатите в съображение 110 от обжалваното решение.

173 Икономическите анализи за 1995/1999 г., които също като годишните финансови отчети на TV2 били публикувани, били приложени към становището на Кралство Дания от 24 март 2003 г. в отговор на решението за започване.

174 Двете споразумения относно медиите, които били релевантни за периода на разследване (1995 г. и 1999 г.), се основавали точно на тези задълбочени икономически анализи. Следователно с представянето на тези икономически анализи в официалната процедура по разследване Кралство Дания документирало пред Комисията финансовите изчисления, които стоели в основата на различните споразумения относно медиите през периода на разследване.

175 Кралство Дания и TV2 A/S сочат разследване и препоръка от 1994—1995 г. на Rigsrevisionen (Сметна палата, Дания) до датското правителство относно формирането на собствен капитал на TV2 и измененията, които това налагало в устава на TV2. Те сочат също доклад на министъра на финансите от 2 август 1995 г., изготвен по искане на държавните контрольори, както и предприетото от Кралство Дания впоследствие, а именно изменение на устава на TV2 през 1997 г., уточняващо задължението за формиране на собствен капитал на стойност от минимум 200 милиона датски крони.

176 С оглед на всички тези елементи, от които произтичало, че финансирането на TV2 и формирането на неговия собствен капитал през периода на разследване са били определени по икономически рационален начин, пропорционален на нуждите на обществената услуга, липсата в обжалваното решение на обстоятелствен анализ в това отношение водела до непълнота на основанията и мотивите на това решение.

177 В отговор на твърдението на Комисията, според което тези данни ѝ били известни, но тя приела, че с тях не се доказвало, че натрупаната в TV2 свръхкомпенсация била на практика формирана от резерви, управлявани така, че да позволят на TV2 да задоволява своите нужди на обществена услуга и пропорционални на тези нужди, Кралство Дания и TV2 A/S изтъкват, че при все това решаващ е фактът, че въпреки съобщаването на всички тези данни на Комисията в хода на официалната процедура, последната не се е произнесла по тях в обжалваното решение, освен по непълен и неточен начин. Обжалваното решение се основавало върху формални съображения и не съдържало никакъв икономически анализ на въпроса дали и в каква степен собственият капитал, формиран в рамките на TV2, е надвишавал необходимото за изпълнението на неговата задача за обществена услуга и евентуално дали той е противоречал на общия интерес. Следователно мотивите и основанията на обжалваното решение били засегнати от съществени пороци.

— Съображения на Първоинстанционния съд

178 На първо място, относно обхвата на задължението за мотивиране следва да се напомни, че изискваните от член 253 ЕО мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от

естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на посочения член 253 ЕО следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (вж. Решение на Съда от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точка 63 и цитираната съдебна практика).

179 Освен това следва да се подчертае, че в случаите, в които Комисията разполага с право на преценка, за да бъде в състояние да изпълнява своите функции, спазването на предоставените от общностния правен ред гаранции в административното производство е от още по-голямо значение. Сред тези гаранции е по-конкретно задължението за компетентната институция да разгледа внимателно и безпристрастно всички относими към дадения случай данни и да мотивира достатъчно своите решения (Решение на Съда от 21 ноември 1991 г. по дело Technische Universität München, C-269/90, Recueil, стр. I-5469, точка 14).

180 Освен това, въпреки че Комисията не е длъжна в мотивите на решенията, които приема, за да осигури прилагането на правилата на конкуренцията, да отговори на всички фактически и правни въпроси, както и да посочи съображенията за вземане на такова решение, това не променя факта, че по силата на член 253 ЕО тя е длъжна да изложи поне фактите и правните съображения, които са от съществено значение в контекста на нейното решение, за да позволи по този начин на общностния съд и на заинтересованите страни да се запознаят с условията, при които е приложила Договора (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 15 септември 1998 г. по дело European Night Services и др./Комисия, T-374/94, T-375/94, T-384/94 и T-388/94, Recueil, стр. II-3141, точка 95 и цитираната съдебна практика).

181 От съдебната практика произтича и че освен при изключителни обстоятелства, решението трябва да съдържа мотиви, които да са изложени в самото решение, а не да бъдат изразени за първи път и впоследствие пред общностния съд (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 2 юли 1992 г. по дело Dansk Pelsdyravlerforening/Комисия, T-61/89, Recueil, стр. II-1931, точка 131, Решение на Първоинстанционния съд от 14 май 1998 г. по дело Buchmann/Комисия, T-295/94, Recueil, стр. II-813, точка 171 и Решение на Първоинстанционния съд по дело European Night Services и др./Комисия, точка 180 по-горе, точка 95 и цитираната съдебна практика). Всъщност следва да се напомни, че мотивите трябва по принцип да бъдат съобщени на заинтересованото лице едновременно с увреждащото го решение. Липсата на мотиви не може да бъде поправена с факта, че заинтересованото лице научава мотивите на решението в хода на производството пред общностните съдилища (Решение на Съда от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 463, Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 1996 г. по дело Rendo и др./Комисия, T-16/91, Recueil, стр. II-1827, точка 45 и Решение на Първоинстанционния съд от 15 юни 2005 г. по дело Corsica Ferries France/Комисия, T-349/03, Recueil, стр. II-2197, точка 287).

182 В това отношение следва да се напомни, че общностният съд е длъжен в рамките на производство за отмяна по член 230 ЕО да се ограничава с контрол на законосъобразността на обжалвания акт. Вследствие на това Първоинстанционният съд не следва да компенсира евентуалната липса на мотиви или да допълва споменатите мотиви на Комисията, като добавя към тях или като посочва на тяхно място елементи, които не произтичат от самото обжалвано решение (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 27 януари 1998 г. по дело Ladbroke Racing/Комисия, T-67/94, Recueil, стр. II-1, точки 147 и 148, Решение на Първоинстанционния съд от 15 септември 1998 г. по дело BFM и EFIM/Комисия, T-126/96 и T-127/96, Recueil, стр. II-3437, точка 81, Решение на Първоинстанционния съд от 13 юли 2000 г. по дело Griesel/Съвет, T-157/99, Recueil FP, стр. I-A-151 и II-699, точка 41 и Решение на Първоинстанционния съд по дело Corsica Ferries France/Комисия, точка 181 по-горе, точка 58).

183 На второ място, относно обхвата на задължението за разглеждане на Комисията в рамките на контрола на държавните помощи следва да се напомни, че макар държавата членка да трябва по силата на задължението за лоялно сътрудничество, предвидено в член 10 ЕО, да сътрудничи с Комисията, като ѝ предоставя

доказателствата, които да ѝ позволят да се произнесе дали разглежданата мярка има естество на държавна помощ (вж. относно задължението за лоялно сътрудничество Решение на Съда от 3 юли 2003 г. по дело Белгия/Комисия, C-457/00, Recueil, стр. I-6931, точка 99, Решение на Съда от 10 май 2005 г. по дело Италия/Комисия, C-400/99, Recueil, стр. I-3657, точка 48 и Решение на Съда по дело Kuwait Petroleum (Nederland)/Комисия, точка 137 по-горе, точка 67) и макар тази държава членка да е длъжна при необходимост да представи доказателства, че са налице условията за прилагане на член 86, параграф 2 ЕО (Решение на Съда от 23 октомври 1997 г. по дело Комисия/Франция, C-159/94, Recueil, стр. I-5815, точка 94 и Решение на Първоинстанционния съд от 16 март 2004 г. по дело Danske Busvognmænd/Комисия, T-157/01, Recueil, стр. II-917, точка 96), това не променя факта, че Комисията е длъжна в интерес на доброто прилагане на свързаните с държавните помощи основни правила на Договора да извърши надлежно и безпристрастно разглеждане (вж. в този смисъл Решение по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, точка 178 по-горе, точки 60—62, Решение на Първоинстанционният съд от 30 януари 2002 г. по дело max.mobil/Комисия, T-54/99, Recueil, стр. II-313, точка 49, първите две изречения, незасегнати от Решение на Съда от 22 февруари 2005 г. по дело Комисия/max.mobil, C-141/02 P, Recueil, стр. I-1283, и Решение на Първоинстанционният съд по дело Westdeutsche Landesbank Girozentrale и Land Nordrhein-Westfalen/Комисия, точка 136 по-горе, точка 167) и че това задължение ѝ налага по-специално да разглежда щателно представените от държавата членка доказателства.

184 Освен това следва да се напомни, че в рамките на жалба за отмяна, подадена по член 230 ЕО, законосъобразността на акт на Общността трябва да се преценява в зависимост от данните, съществуващи към датата на приемане на акта. В частност комплексните оценки, които Комисията прави, трябва да се разглеждат само в зависимост от доказателствата, с които тя е разполагала в момента на тяхното извършване (Решение на Съда от 7 февруари 1979 г. по дело Франция/Комисия, 15/76 и 16/76, Recueil, стр. 321, точка 7, Решение на Съда от 10 юли 1986 г. по дело Белгия/Комисия, точка 136 по-горе, точка 16, Решение на Съда от 11 септември 2003 г. по дело Белгия/Комисия, C-197/99 P, Recueil, стр. I-8461, точка 86, Решение на Първоинстанционния съд по дело British Airways и др./Комисия, точка 137 по-горе, точка 81, Решение на Първоинстанционния съд по дело BFM и EFIM/Комисия, точка 182 по-горе, точка 88 и Решение на Първоинстанционния съд от 11 май 2005 г. по дело Saxonia Edelmetalle и ZEMAG/Комисия, T-111/01 и T-133/01, Recueil, стр. II-1579, точка 67).

185 Именно в светлината на тези принципи и съображения следва да се преценят изтъкнатите от Кралство Дания и от TV2 A/S твърдения за нарушения.

186 В това отношение следва отново да се разгледат формулировките на обжалваното решение, които са релевантни относно въпроса дали Комисията е изпълнила своите задължения за мотивиране и за надлежно разглеждане по отношение на начините на финансиране на TV2 през периода на разследване и пропорционалността на това финансиране спрямо нуждите на обществената услуга.

187 В описателната част на обжалваното решение Комисията посочва, че TV2 е създадено през 1986 г. като независима автономна институция, финансирана с обществени заеми (съображение 11). Тя уточнява, че TV2 е било финансирано от ресурси, получени от таксата и от рекламни приходи (съображения 10 и 17), и споменава процедурата за определяне на размера на таксата и за нейното разпределяне между DR и TV2 (съображение 22).

188 В частта от обжалваното решение, посветена на правната оценка на Комисията, тази институция разглежда въпроса за спазването в конкретния случай на второто и четвъртото от четирите условия, посочени в точки 88—93 от Решение на Съда от 24 юли 2003 г. по дело Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, Recueil, стр. I-7747, наричано по-нататък „Решението по дело Altmark“, а горепосочените условия — наричани по-нататък „условията Altmark“) (съображение 71).

189 Първоинстанционният съд напомня, че съгласно първото условие Altmark „предприятието бенефициер трябва да бъде действително натоварено с изпълнението на задължения за обществена услуга и тези задължения трябва да бъдат ясно определени“ (Решение по дело Altmark, точка 188 по-горе, точка 89). Съгласно второто условие Altmark „параметрите, въз основа на които е изчислена компенсацията, трябва да бъдат предварително установени по обективен и прозрачен начин, за да се избегне възможността компенсацията да съдържа икономическо предимство, което би могло да облагодетелства предприятието бенефициер спрямо конкурентни предприятия“ (Решение по дело Altmark, точка 188 по-горе, точка 90). Съгласно третото условие Altmark „компенсацията не би могла да надхвърля необходимото за покриване изцяло или отчасти на разходите, направени при изпълнението на задълженията за обществена услуга,

като се имат предвид свързаните с тях приходи, както и разумна печалба за изпълнението на тези задължения“ (Решение по дело Altmark, точка 188 по-горе, точка 92). Накрая, съгласно четвъртото условие Altmark „когато изборът на предприятие, което да бъде натоварено да изпълнява задължения за обществена услуга, в конкретен случай не е направен в рамките на процедура по възлагане на обществена поръчка, позволяваща да се избере кандидатът, който е в състояние да предоставя тези услуги на най-ниската цена за общността, равнището на необходимата компенсация трябва да бъде определено въз основа на анализ на разходите, които добре управлявано и подходящо оборудвано с транспортни средства, с цел да може да удовлетвори необходимите изисквания за обществена услуга, средно предприятие би направило, за да изпълни тези задължения, като има предвид свързаните с това приходи, както и разумна печалба за изпълнението на тези задължения“ (Решение по дело Altmark, точка 188 по-горе, точка 93).

190 На първо място, що се отнася до второто условие Altmark, според което параметрите, въз основа на които е изчислена компенсацията, трябва да бъдат предварително установени по обективен и прозрачен начин, Комисията счита, че то не е било изпълнено. Изтъкнатите от Комисията основания в това отношение са, че „компенсацията е определена в споразумение относно медиите, сключено за четири години, и [че] не съществува годишен публичен бюджет, установяващ връзка между компенсацията и престацията“ [неофициален превод]. Комисията добавя, че „освен това TV2 се ползва от определен брой предимства, които не са прозрачни (данъчно освобождаване, освобождаване от плащане на лихви и т.н.)“ [неофициален превод] (съображение 71 от обжалваното решение).

191 На второ място, що се отнася до четвъртото условие Altmark, Комисията посочва, че „TV2 не е било определено като радиотелевизионен оператор, предоставящ обществена услуга в резултат на тръжна процедура, и [че] никакъв анализ не е бил направен, за да се провери дали равнището на компенсацията е било определено въз основа на анализ на разходите, които добре управлявано и подходящо оборудвано с производствени средства, с цел да може да удовлетвори необходимите изисквания за обществена услуга, средно предприятие би направило, за да изпълни тези задължения, като има предвид свързаните с това приходи, както и разумна печалба за изпълнението на тези задължения“ [неофициален превод] (съображение 71 от обжалваното решение).

192 В частта от обжалваното решение, посветена на разглеждане на съвместимостта на помощта с оглед на член 86, параграф 2 ЕО, и по-специално на пропорционалността, Комисията в отговор на довода на Кралство Дания, според който формираният капитал е бил необходим за покриване на евентуални колебания на рекламните приходи (съображение 112; вж. също съображение 111, първо изречение), „допуска, че е възможно предприятията да имат нужда от резерви от подобно естество, за да могат да изпълняват своята задача за обществена услуга“ [неофициален превод] (съображение 113).

193 Комисията обаче посочва, че подобни резерви „трябва да бъдат формирани с конкретна цел и трябва да бъдат узаконени на определени дати, на които, веднъж определена, свръхкомпенсацията ще трябва да бъде възстановена“ [неофициален превод]. Тя отбелязва, че в конкретния случай е ставало въпрос не за създаване на специфични резерви, а за натрупване на собствен капитал. Впрочем, добавя тя, „собственият капитал може да бъде използван за всякаква цел и не е необходимо да бъде предназначен за изпълнението на задача за обществена услуга“ [неофициален превод] (съображение 113).

194 В съображение 114 от обжалваното решение, по повод на даден от Кралство Дания пример относно 1999 г., по време на която рекламните приходи на TV2 значително намалели, Комисията изтъква, че това намаление дори не е накарало TV2 да ползва формирания капитал.

195 В съображение 115 от обжалваното решение Комисията „следователно счита, че полученият марж на печалбата не е бил необходим за ефикасното функциониране на TV2“ [неофициален превод]. Освен това, добавя тя, „за да се покрие намалението на рекламните приходи, би било полезно формирането на прозрачни резерви, без да се стига до натрупване на печалбите в предприятието“ [неофициален превод]. Следователно Комисията заключава, че „не може да приеме първия довод на датските власти“ [неофициален превод], свързан с факта, че свръхкомпенсирането в действителност създало резерви, необходими за гарантиране на предоставянето на обществената услуга.

196 От това напомняне на съдържанието на обжалваното решение следва, че позицията на Комисията е по същество основана на две твърдения.

197 Първо, констатираното при TV2 свръхкомпенсиране не било резултат от формиране на резерви, извършено по прозрачен и обмислен начин и целящо по-конкретно да гарантира предоставянето на обществената услуга, независимо от променливостта на приходите от реклама, а просто било резултат от неконтролирано натрупване на капитали.

198 Второ, примерът от 1999 г. разкривал, че TV2 на практика никога не е имало нужда да ползва своите резерви.

199 Що се отнася до първото от тези твърдения, налага се констатацията, че обжалваното решение не съдържа никакво съображение, което да е в състояние да докаже неговата точност.

200 Всъщност освен чисто описателното споменаване на няколко елемента от механизма за определяне от Кралство Дания на сумата от таксата, която се е полагала на TV2 между 1995 г. и 2002 г. (вж. съображение 22), обжалваното решение не разкрива никакво основание, съдържащо анализ на този механизъм, и съображения — както юридически, така и икономически — обуславящи определянето на тази сума през този период.

201 Следва обаче да се констатира, че с оглед както на значението на отчитането на тези елементи при прилагането на правилата в областта на държавните помощи в конкретния случай, така и на свободата на преценката, с която Комисията разполага относно комплексни икономически въпроси, мотивите на обжалваното решение би трябвало в съответствие с цитираната в точки 178 и 179 по-горе

съдебна практика да съдържат точна и обстоятелствена преценка на конкретните юридически и икономически условия, обусловили определянето на сумата от таксата, която се е полагала на TV2 през периода на разследването.

202 Първоинстанционният съд счита, подобно на Кралство Дания и TV2 A/S, че непълнотата на мотивите на обжалваното решение по този въпрос представлява съществено процесуално нарушение и съответно предполага отмяната на това решение в съответствие с напомнената в точки 178—182 по-горе съдебна практика.

203 Впрочем Първоинстанционният съд счита, че тази непълнота на мотивите намира своето обяснение в липсата на всякакво сериозно разглеждане от тази институция в хода на официалната процедура по разследване на конкретните условия, обуславящи през периода на разследване определянето на сумата от получените от таксата средства, която се е полагала на TV2.

204 Така на стадия на настоящите жалби до Първоинстанционния съд, за да отхвърли твърдението за нарушение, според което тя не е изпълнила своето задължение за разглеждане, Комисията посочва, че „преди и в хода на официалната процедура по разследване датските власти предават многобройни документи и изчерпателни данни по предмета на делото“, но че „при все това предадените сведения се характеризират с факта, че датските власти са се опитали да оправдаят натрупването на свръхкомпенсацията в TV2 посредством установени впоследствие данни и изчисления“. Според Комисията Кралство Дания „не било в състояние да представи сведения, датиращи от времето, когато се е извършило натрупването на капитал в предприятието, и с които евентуално би било възможно да се обоснове формирането на капитала в степента, установена в случая на TV2“.

205 Тези твърдения са повторени на няколко други места в писмените изявления на Комисията. Така, твърди се, че „в нито един момент датските власти [не представят] данни или документи ex ante относно нуждите на TV2 от капитал по време на неговото създаване или през периода, към който се отнася разследването“ или също че „всички данни по този въпрос се основават на установени впоследствие съображения и изчисления“.

206 От друга страна, Комисията се основава на твърдяната пълна липса на представени от Кралство Дания доказателства, позволяващи да се предположи, че TV2 е имало нужда от внасянето на разглеждания капитал, за да оправдае липсата в обжалваното решение на какъвто и да било икономически анализ на нуждите на TV2 от финансиране през периода на разследване.

207 При все това неоспорен както от Комисията, така и от встъпилите в нейна подкрепа страни факт е, че икономическите анализи за 1995/1999 г., извършени в рамките и за нуждите на процедурите за четиригодишното определяне на сумата от таксата, полагаща се на TV2 (вж. точки 171—174 по-горе), са били предадени на Комисията. От друга страна, тези анализи са споменати в становището на Кралство Дания от 24 март 2003 г. в отговор на решението за започване и са добавени в приложение към споменатото становище.

208 Това неотчитане на тези данни от Комисията в стадия на обжалваното решение, в което те изобщо не са споменати, дори и за да бъдат отхвърлени, потвърждава липсата на сериозно разглеждане от тази институция в хода на официалната процедура по разследване на данните относно финансирането на TV2 през периода 1995—2002 г., които са ѝ били предадени по това време.

209 Първоинстанционният съд мимоходом посочва, че на стадия на обжалване пред него единствените икономическите анализи, които Комисията сочи в своите писмени изявления, са други анализи, различни от икономическите анализи за 1995/1999 г., а именно анализи относно капитализацията на TV2 A/S по време на неговото създаване през 2003 г. или относно неговата рекапитализация през 2004 г. — анализи, които действително не са били извършени ex ante.

210 Следователно Комисията не дава отговор пред Първоинстанционния съд по твърдението за нарушение, основано върху непознаването на икономическите анализи за 1995/1999 г. на стадия на официалната процедура по разследване. Напротив, като упреква погрешно Кралство Дания, че не ѝ предало данни за преценка ex ante (вж. точка 204 по-горе), тя по-скоро признава, че е пропуснала да извърши сериозно разглеждане на преписката.

211 Колкото до встъпилите страни в подкрепа на Комисията, както вече бе отбелязано, те по никакъв начин не оспорват съществуването и предаването на тези анализи на Комисията, нито пък реагират на това твърдение за нарушение.

212 SBS изтъква най-много, че икономическите анализи за 1995/1999 г. са „стари пазарни проучвания“, с което в крайна сметка само се подчертава колко тези анализи, действително актуални за периода на разследването, са били релевантни ratione temporis, но и ratione materiae за преценката на Комисията. Във всеки случай Първоинстанционният съд отбелязва, че след като наличието на икономическите анализи за 1995/1999 г., както и техният предмет, са установени елементи по спора, всяка евентуална критика на тези анализи по същество трябва да бъде отхвърлена като неотносима. Всъщност в съответствие с напомнената в точка 182 по-горе съдебна практика в рамките на своя контрол за законосъобразност Първоинстанционният съд не следва да компенсира липсата на мотиви на обжалваното решение, като замества Комисията в преценките, които последната е трябвало да извърши на стадия на официалната процедура по разследване.

213 Макар Комисията да не дава отговор на твърдението за нарушение, изведено от нейното неотчитане на икономическите анализи за 1995/1999 г., Първоинстанционният съд все пак отбелязва, че тя напомня факта, че TV2 A/S не е взело участие в официалната процедура по разследване. Първоинстанционният съд обаче установява, че в тези напомняния не се съдържа никакво оспорване на правото на TV2 A/S да изтъкне в стадия на обжалването твърдение за нарушение, изведено от нарушението на задължението за разглеждане, което наред с другото се отнася до икономическите анализи за 1995/1999 г.

214 Във всеки случай дори да се предположи, че с тези напомняния Комисията е искала да твърди, че в своята жалба TV2 A/S не е можело да се позовава на липса на разглеждане по-специално относно икономическите анализи за 1995/1999 г., то това евентуално твърдение би било, от една страна, неотносимо, и от друга страна, неоснователно поради следните причини.

215 Относно неотносимия характер на това евентуално твърдение следва да се напомни, че липсата или непълнотата на мотивите спада към съществените процесуални нарушения по смисъла на член 230 ЕО и представляват правно основание, което трябва да бъде служебно въведено от общностния съд (Решение на Първоинстанционния съд от 29 септември 2005 г. по дело Napoli Buzzanca/Комисия, Т-218/02, Recueil FP, стр. I-A-267 и II-1221, точка 55 и Решение на Първоинстанционния съд от 22 юни 2005 г. по дело CIS/Комисия, Т-102/03, Recueil, стр. II-2357, точка 46). След като установява — в отговор впрочем на изрично твърдение на жалбоподателите за нарушение — непълнота на мотивите на обжалваното решение относно условията, при които сумата от таксата, полагаща се на TV2, е била определена през периода на разследване, Първоинстанционният съд с оглед на изчерпателността отбелязва, че тази непълнота е причинена от нарушението на Комисията на нейното задължение за разглеждане (вж. точки 202 и 203 по-горе).

216 Относно неоснователния характер на това евентуално твърдение Първоинстанционният съд посочва, че TV2 A/S не се позовава на никакви нови факти, за които Комисията не би могла да знае в хода на официалната процедура по разследване. Напротив, TV2 A/S се ограничава да упрекне Комисията, че е пропуснала да разгледа доказателства, които са ѝ били предадени в хода на официалната процедура от страна, която е твърдяла, че финансирането на TV2 през периода на

разследване е било необходимо и пропорционално на нуждите на обществената услуга (вж. съображения 111 и 112 от обжалваното решение). Така макар и самото TV2 A/S да не е взело участие в официалната процедура по разследване, не би могло да му се забрани да изтъква пред Първоинстанционния съд правния довод, изведен от липсата на разглеждане на тези доказателства (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 6 октомври 1999 г. по дело Kneissl Dachstein/Комисия, T-110/97, Recueil, стр. II-2881, точка 102 и цитираната съдебна практика, Решение на Първоинстанционния съд от 16 септември 2004 г. по дело Valmont/Комисия, T-274/01, Recueil, стр. II-3145, точка 102, Решение на Първоинстанционния съд по дело Saxonia Edelmetalle и ZEMAG/Комисия, точка 184 по-горе, точка 68 и Решение на Първоинстанционния съд от 23 ноември 2006 г. по дело Ter Lembeek/Комисия, T-217/02, Recueil, стр. II-4483, точки 84—85 и 93).

217 От гореизложените съображения произтича, че като не разглежда доказателства, които обаче са пряко релевантни за въпроса дали разглежданите мерки представляват държавни помощи по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, Комисията не изпълнява своето задължение за разглеждане, като с това неизпълнение се обяснява установената в точка 202 непълнота на мотивите.

218 Колкото до съдържащото се също в първото твърдение на Комисията посочване, че равнището на формираните резерви не било предмет на редовен контрол от страна на датските власти, налага се да се констатира — освен факта, че тук отново става въпрос за твърдение, което не е обосновано и е изрично оспорено от Кралство Дания в официалната процедура (вж. съображение 48, второ изречение от обжалваното решение), — че в самото обжалвано решение се съдържат данни, които могат да разколебаят това твърдение.

219 Така от обжалваното решение е видно, че до 2002 г. TV2 е било длъжно да представя бюджети и годишни финансови отчети за обществената услуга (съображение 96). Освен това през целия период на разследване Rigsrevisionen е осъществявала административен и финансов контрол на отчетите на TV2

(съображение 97). В това отношение посоченото от Комисията в същото съображение обстоятелство, че самата Rigsrevisionen нямала „правомощието да попречи на свръхкомпенсиране“, не е само по себе си значимо, когато става въпрос за контролен орган, и не позволява да се направи извод за липсата на контрол от страна на датските власти.

220 Във всеки случай Комисията не би могла въз основа на твърдяна непълнота на контрола да нареди възстановяването на всички суми, поискани от Кралство Дания като представляващи необходими за обществената услуга резерви, тъй като с оглед на данните, с които Комисията е разполагала, е било напълно възможно да се направи сериозно разглеждане на юридическите и икономическите условия, обусловили създаването на тези резерви, а при липсата на подобно разглеждане не е било възможно редовно произнасяне по въпроса дали тези резерви са били изцяло или дори само отчасти действително необходими за обществената услуга.

221 Поради същите причини при липсата по-точно на каквото и да било сериозно разглеждане от Комисията на конкретните условия, обусловили определянето на сумата от таксата, полагаща се на TV2 през периода на разследване, направените от Комисията препратки към изискването за „специфични“ резерви (съображение 113 от обжалваното решение) или „прозрачни“ резерви (съображение 115 от обжалваното решение) изглеждат като препратки към чисто формално изискване, с което не може да се обоснове съдържащото се в обжалваното решение нареждане да се пристъпи към възстановяване.

222 Що се отнася до второто твърдение на Комисията (точка 198 по-горе), според което изведеният от 1999 г. пример показвал, че TV2 в действителност никога не е имало нужда да използва своите резерви, в светлината на предходните съображения то по никакъв начин не е в състояние да докаже наличието на държавна помощ.

223 Фактът, че TV2 не е ползвало своите резерви през 1999 г., не води до извода, че те е трябвало да бъдат разглеждани като непропорционални по отношение на неговите нужди за обществена услуга. Всъщност присъщо на резервите, формирани с цел посрещането на непредвидено събитие, е те да не бъдат непременно използвани. По този начин фактът, че от неизползването на резервите Комисията прави a posteriori извода, че те са били неоправдани, се оказва в противоречие с приемането от същата институция на възможността за формиране и запазване на подобни резерви, с цел да се гарантира предоставянето на обществената услуга. В крайна сметка това, което Комисията е била длъжна да направи, за да може да се произнесе надлежно по въпроса дали формираните в TV2 резерви са имали пропорционален характер, е било да провери основателността на съображенията, по-специално на икономическите такива, въз основа на които Кралство Дания е определило сумата от таксата, полагаща се на TV2 между 1995 г. и 2002 г.

224 Освен това Първоинстанционният съд отбелязва, че липсата в обжалваното решение на сериозно и обстоятелствено разглеждане на условията на финансирането на TV2 през периода на разследването се отразява на свой ред върху неопровержимостта на твърденията на Комисията, съдържащи се в съображение 71 от обжалваното решение.

225 На първо място, що се отнася до мотивите на това съображение 71 относно второто условие Altmark, Първоинстанционният съд отбелязва, че изглежда лишено от смисъл позоваването на факта, че „[к]омпенсирането е определено в споразумение относно медиите, сключено за четири години“ [неофициален превод] — чисто описателно позоваване, за което обаче се приема, че обосновава твърдението, според което параметрите на компенсацията не били предварително установени по обективен и прозрачен начин. Всъщност без по никакъв начин да се опитва да замести Комисията в упражняването на нейните правомощия за контрол на държавните помощи, Първоинстанционният съд може единствено да констатира, че определянето на сумата от таксата, която се полага на TV2 посредством споразуменията относно медиите и при условията, напомнени в точки 171—174 по-горе и неоспорени по никакъв начин, би могло поне при първоначален анализ да се схваща по-скоро като знак за обективност и прозрачност.

226 Колкото до твърденията в съображение 71 от обжалваното решение, според които „не е имало годишен публичен бюджет, установяващ връзка между компенсацията и престацията“ [неофициален превод] или още според които „TV2 се ползва от определен брой предимства, които не са прозрачни (данъчно освобождаване, освобождаване от плащане на лихви и т.н.)“ [неофициален превод], налага се констатацията, че без да се засягат по-задълбочените оценки, каквито евентуално Комисията ще трябва да извърши, тук също става въпрос за твърдения, които на пръв поглед са неуместни, а при обстоятелствата в конкретния случай — дори неверни.

227 Всъщност що се отнася най-напред до липсата на годишен бюджет, установяващ връзка между компенсацията и престацията, Първоинстанционният съд отбелязва, че второто условие Altmark не налага подобно формално изискване. Всъщност това условие оставя държавите членки свободни да изберат практическите начини за осигуряване на неговото спазване. Следователно обстоятелството, че Комисията се позовава официално на липсата на „годишен публичен бюджет, установяващ връзка между компенсацията и престацията“, докато, напротив, напомнените в точки 171—174 по-горе начини за определяне на таксата, полагаща се на TV2 — тези, които е трябвало да бъдат разгледани в рамките на проверката на второто условие Altmark, — не са предмет на никакъв сериозен анализ в обжалваното решение, в действителност разкрива изкуствено мотивиране.

228 Освен това Първоинстанционният съд може само да посочи, отново без да се засягат правомощията на Комисията в областта на държавните помощи, че не би могло да се изключи горепосочените начини за определяне на сумата от таксата, полагаща се на TV2, да представляват обективни и прозрачни начини, тъй като те са включвали по-конкретно намесата на датския парламент, основавали са се на икономически анализи, направени от одиторска фирма, подпомагана от състояща се от експерти група за мониторинг, в която са участвали конкуренти на TV2, и също както годишните финансови отчети на TV2 тези анализи са били публикувани. Следователно не би могло да се изключи сериозен анализ на тези начини евентуално да доведе до заключението, че дори преди обявяването от Съда на условията Altmark Кралство Дания е осигурило по същество спазването на второто от тези условия.

229 По-нататък, относно твърдението, според което „определен брой предимства […] не са прозрачни (данъчно освобождаване, освобождаване от плащането на лихви и т.н.)“, Първоинстанционният съд може само да посочи, че сумата от таксата, полагаща се на TV2, според жалбоподателите и без това да бъде оспорвано, е била изчислена въз основа именно на хипотезата по запазване на тези други държавни мерки в полза на този радиотелевизионен оператор. Няма обаче никаква причина, поне при първоначален анализ и с оглед на даденото от жалбоподателите описание на процедурата за определяне на сумата от таксата, полагаща се на TV2, да се смята, че са били скрити съществуването и размерът на тези други държавни мерки, които в тази процедура са били задължително отчитани при определянето на таксата.

230 От гореизложеното произтича, че не са убедителни твърденията, съдържащи се в съображение 71 от обжалваното решение, свързани с второто условие Altmark, които не се основават на сериозен анализ в обжалваното решение на конкретните юридически и икономически условия, с оглед на които е определена сумата от таксата, полагаща се на TV2.

231 На второ място, що се отнася до мотивите на съображение 71, последно изречение от обжалваното решение, свързано с четвъртото условие Altmark, Първоинстанционният съд отбелязва, че извън донякъде двусмисленото съдържание на тези мотиви, които всъщност гласят буквално, че „не бил извършен никакъв анализ“ в конкретния случай „с цел да се провери дали равнището на компенсацията е било определено [от Кралство Дания] въз основа на анализ [от тази държава членка] на разходите, които добре управлявано и подходящо оборудвано средно предприятие […] би направило […]“, Комисията възнамерява да посочи, че Кралство Дания не е спазило четвъртото условие Altmark.

232 Подобни мотиви, които се ограничават в крайна сметка с пряко възпроизвеждане на съдържанието на четвъртото условие Altmark, биха могли евентуално да бъдат достатъчни само ако беше установено, че Кралство Дания не е направило нищо, което на практика е можело да доведе до осигуряване на спазването на четвъртото условие Altmark, или ако беше установено от Комисията, че направеният анализ от тази държава членка е бил явно недостатъчен или

неподходящ, за да се осигури спазването на това условие. Тези обстоятелства обаче по никакъв начин не са доказани в конкретния случай. Обратно, като се има предвид въведената от Кралство Дания процедура за определяне на сумата от таксата, полагаща се на TV2 между 1995 г. и 2002 г. — процедура, която според неоспореното описание, напомнено по-горе в точки 171—174, е съдържала, наред с другото, икономически анализи, в чието изготвяне са участвали конкуренти на TV2 — не би могло да се изключи, че сериозно разглеждане на съвкупността от условия, обусловили определянето на сумата от таксата, полагаща се на TV2 през периода на разследване, каквото разглеждане Комисията е била длъжна да извърши, би могло да доведе до извода, че Кралство Дания е следяло по същество, дори и преди Съдът да определи условията Altmark, за спазването на четвъртото от тези условия.

233 Следва, че мотивите на съображение 71, второ изречение от обжалваното решение в действителност изглеждат чисто формални с оглед на констатацията, направена в точка 203 и сл. по-горе и напомнена в точка 230 по-горе, според която в официалната процедура по разследване Комисията не извършва сериозно разглеждане на конкретните условия, които през периода на разследване са обусловили определянето от Кралство Дания на сумата от таксата, която се полага на TV2.

234 С оглед на всички изложени по-горе съображения, от които произтича, че обжалваното решение е опорочено от непълнота на мотивите, самата тя причинена от нарушение от Комисията на нейното задължение за разглеждане на въпроси, които обаче са пряко релевантни за определянето на наличието на държавна помощ, следва — без да е необходимо да се разглеждат другите правни основания на жалбите по дела Т-309/04, Т-317/04, Т-329/04 и Т-336/04 — да се отмени обжалваното решение.

По съдебните разноски

По съдебните разноски по дела T-309/04 и T-317/04

235 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като в основната част Комисията е загубила дело T-309/04 и дело T-317/04, тя следва да бъде осъдена да заплати разноските на жалбоподателите по тези дела в съответствие с техните искания.

236 По смисъла на член 87, параграф 5 от Процедурния правилник страна, която направи отказ от иск или оттегли иск или жалба, се осъжда да заплати съдебните разноски, ако това е било поискано от насрещната страна в писмените ѝ становища относно отказа или оттеглянето. Тъй като жалбоподателите са оттеглили своите молби за допускане на обезпечение T-309/04 R и T-317/04 R и Комисията не е направила искане за тяхното осъждане да заплатят разноските по тези дела, всяка страна понася направените от нея съдебни разноски по обезпечителните дела.

237 Тъй като UER, встъпила страна в подкрепа на исканията на TV2 A/S по дело T-309/04, не е направил искане относно съдебните разноски, той понася направените от него съдебни разноски.

238 SBS и Viasat, встъпили страни в подкрепа на исканията на Комисията по дело T-309/04, понасят направените от тях съдебни разноски.

По съдебните разноски по дела Т-329/04 и Т-336/04

239 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник Първоинстанционният съд може да разпредели съдебните разноски или да реши всяка страна да понесе направените от нея разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания или поради изключителни обстоятелства.

240 Viasat и SBS, жалбоподатели, но също и встъпили страни в подкрепа една на друга по дела Т-329/04 и Т-336/04, са загубили делото по техните съответни основания за отмяна относно квалифицирането като УОИИ на задачата за обществена услуга на TV2. Освен това Първоинстанционният съд е установил, че с оглед на отмяната на обжалваното решение в рамките на дела Т-309/04 и Т-317/04 не следва да разглежда другите основания за отмяна, представени от тези жалбоподатели.

241 При тези условия Първоинстанционният съд решава, че Viasat и SBS понасят поотделно съдебните разноски, направени от тях както в качеството на жалбоподатели, така и в качеството на встъпили страни по делата Т-329/04 и Т-336/04, както и съответно една десета от съдебните разноски на Комисията по дело Т-329/04 и една десета от съдебните разноски на Комисията по дело Т-336/04.

242 Поради същите причини Viasat понася една десета от съдебните разноски, направени от TV2 A/S, от Кралство Дания и от UER в качеството им на встъпили страни в подкрепа на исканията на Комисията по дело Т-329/04, а SBS понася една десета от съдебните разноски, направени от същите страни в качеството им на встъпили страни в подкрепа на исканията на Комисията по дело Т-336/04.

243 Комисията, както и TV2 A/S, Кралство Дания и UER, встъпили страни в подкрепа на тази институция по дела T-329/04 и T-336/04, понасят поотделно девет десети от направените от тях съдебни разноски по дела T-329/04 и T-336/04.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (пети състав)

реши:

1) Съединява дела T-309/04, T-317/04, T-329/04 и T-336/04 за целите на съдебното решение.

2) Отменя Решение 2006/217/ЕО на Комисията от 19 май 2004 година относно взетите от Дания мерки в полза на TV 2/Danmark.

3) TV 2/Danmark A/S, Кралство Дания и Комисията понасят поотделно направените от тях съдебни разноски по дела T-309/04 R и T-317/04 R.

4) Осъжда Комисията да заплати направените от нея съдебни разноски по дела Т-309/04 и Т-317/04, както и разноските, направени от TV 2/ Danmark A/S и от Кралство Дания по тези дела.

5) Европейският съюз за радио и телевизия (UER), SBS TV A/S, SBS Danish Television Ltd и Viasat Broadcasting UK Ltd понасят поотделно направените от тях съдебни разноски по дело Т-309/04.

6) SBS TV, SBS Danish Television и Viasat Broadcasting UK понасят поотделно съдебните разноски, направени от тях както в качеството на главни страни, така и в качеството на встъпили страни по дела Т-329/04 и Т-336/04.

7) Viasat Broadcasting UK понася една десета от съдебните разноски, направени от Комисията, от TV 2/Danmark A/S, от Кралство Дания и от UER по дело Т-329/04.

8) SBS TV и SBS Danish Television понасят една десета от съдебните разноски, направени от Комисията, от TV 2/Danmark A/S, от Кралство Дания и от UER по дело Т-336/04.

9) Комисията, TV 2/Danmark A/S, Кралство Дания и UER понасят поотделно девет десети от направените от тях съдебни разноски по дела T-329/04 и T-336/04.

Vilaras Martins Ribeiro Jürimäe

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 22 октомври 2008 година.

Секретар Председател

E. Coulon M. Vilaras

Съдържание

Правна уредба . . . . . II - 2942

Обстоятелства в основата на споровете . . . . . II - 2945

Производство . . . . . II - 2950

Дела T-309/04 и T-317/04 . . . . . II - 2950

Дело T-329/04 . . . . . II - 2952

Дело T-336/04 . . . . . II - 2953

Искания на страните . . . . . II - 2955

От правна страна . . . . . II - 2957

По допустимостта на жалбите по дела T-309/04 и T-317/04 . . . . . II - 2957

По съществото на спора . . . . . II- 2963

По първото правно основание на жалбата по дело T-329/04 и второто правно основание на жалбата по дело T-336/04, изведени от погрешното квалифициране в обжалваното решение на задачата за обществена услуга, предоставяна от TV2, като УОИИ . . . . . II - 2965

— Доводи на страните . . . . . II - 2965

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 2969

По първото правно основание на жалбите по дело T-309/04 и дело T-317/04, изведено от нарушението на правото на защита . . . . . II - 2978

— Доводи на страните . . . . . II - 2978

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 2980

По второто правно основание на жалбите по дело T-309/04 и дело T-317/04, изведено от нарушението на член 87, параграф 1 ЕО, доколкото приходът от таксата, както и рекламните приходи, прехвърлени на TV2 посредством Фонд TV2, не са държавни ресурси . . . . . II - 2984

— Доводи на страните . . . . . II - 2984

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 2987

По твърдението за нарушение в жалбите по дело T-309/04 и дело T-317/04, изведено от непълнота на мотивите на обжалваното решение в резултат от нарушение на Комисията на нейното задължение за разглеждане . . . . . II - 2991

— Доводи на страните . . . . . II - 2991

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 2993

По съдебните разноски . . . . . II - 3011

По съдебните разноски по дела T-309/04 и T-317/04 . . . . . II - 3011

По съдебните разноски по дела T-329/04 и T-336/04 . . . . . II - 3012